

嘘をもうひとつだけ โกหก “น่า” ตาย

คำโกหกเป็นเพียงเงา
ของความจริง

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
เกวลิน สัจตวิทย์าวุฒิ แปล

โกหก “น่า” ตาย 嘘をもうひとつだけ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
เกวลิน ลิขิตวิทย์าวุฒิ แปล

โกหก “น่า” ตาย

โกหกอีกครั้งเดียว

1

การซ้อมใหญ่ก่อนแสดงจริงมาถึงช่วงกลางของเรื่อง

องก์ที่สอง “ในถ้ำวิเศษ” ฉากที่อัลลูและพรูซ่าคนรักค้นพบสมบัติทั้งสองเริ่มต้นด้วยกัน จากนั้นเป็นท่อนโซโล่ของพรูซ่าตามด้วยโซโล่ของอัลลู สุดท้ายทั้งสองเต้นรำด้วยกันอีกครั้งหรือที่เรียกว่าการเต้นปะเดอเดอ¹

จุดเด่นที่สุดของฉากนี้คือช่วงครึ่งหลัง พรูซ่าใช้พรหมวิเศษเดินร่ากลางอากาศ ซึ่งที่จริงแล้วอัลลูเป็นคนยกร่างพรูซ่าขึ้นสูงด้วยแขนข้างเดียวไม่เพียงเท่านั้น เขายังต้องเคลื่อนไหวไปรอบๆ เวทีแคบๆ นี้ด้วย แน่นอนว่าเป็นบทหนักของนักบัลเลต์ชาย แต่ตัวนักบัลเลต์หญิงเองก็ต้องใช้แรงมากเหมือนกัน และไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่าทั้งคู่ต้องเต้นพร้อมแสดงสีหน้า

¹ Pas de deux ภาษาฝรั่งเศสใช้ในวงการบัลเลต์ หมายถึง การเต้นคู่, การเต้นรำคู่

ท่าทางมีความสุขเต็มเปี่ยม เนื่องจากฉากนี้เป็นฉากที่ทั้งสองพบสมบัติและกำลังดีใจมาก

“ซินจิ นายขยับตัวน้อยไป ดูไม่เหมือนว่าบินอยู่เลย บอกก็ครั้งถึงจะเข้าใจ”

เสียงของซานาดะดังมาจากลำโพง เขาเป็นโปรดิเวเซอร์นั่งอยู่เกือบกึ่งกลางของที่นั่งผู้ชมและจ้องมองเวที ฮอลล์ที่หลังจากนี้อีกไม่กี่ชั่วโมงจะเต็มไปด้วยผู้คนขณะนี้ไม่มีผู้ชมเลยแม้แต่คนเดียว นักเต้นของคณะบัลเลต์ยูเจะจึงกำลังเต้นภายใต้การจับตามองของโปรดิเวเซอร์เพียงคนเดียว

เทรานิท มิจิโยะ ยืนอยู่ที่ทางเดินห่างจากซานาดะมาเล็กน้อย นอกจากท่าเต้นแล้ว เธอยังสอดส่องดูแลทั้งภาพรวมของเวที แสงสี และอื่นๆ ด้วย สิ่งที่เราคาดหวังมากที่สุดคือการแสดงจะดูราคาถูก เพราะเธอคิดว่าการแสดงชุดนี้ต้องได้รับการกล่าวขานว่าสมกับเป็นสมบัติล้ำค่าของคณะบัลเลต์ยูเจะอย่างแน่นอน โชคดีที่บัตรล่วงหน้าขายหมดเกลี้ยง คຸ້ມกับที่ทุ่มเงินจำนวนมากไปกับการโปรโมต เธอจึงรู้สึกภาคภูมิใจว่าอย่างน้อยหน้าที่ในฐานะผู้จัดการประสบความสำเร็จจุล่งแล้ว หลังจากนั้นคือทำการแสดงเพื่อให้นักวิจารณ์ชื่นชมได้เท่านั้น ตัวเธอยังเหลืองานในฐานะผู้ช่วยโปรดิเวเซอร์อยู่

ประตูบานหนึ่งเปิดอยู่ทางหางตาของมิจิโยะ ตอนเธอมองไปทางนั้นเป็นจังหวะที่เงาสีดำของคนเดินเข้ามาพอดี แม้มองไม่เห็นหน้าแต่จากส่วนสูงและรูปร่าง เธอพอคาดเดาได้ว่าเขาเป็นใคร ความรู้สึกห่อเหี่ยวจึงแผ่ขยายออกมาราวควันไฟ

เงาร่างสูงนั้นใกล้เข้ามา เธอออกเดินไปทางนั้นราวกับไปต้อนรับเขา ขณะนั้นเธอรู้ชัดแล้วว่าอีกฝ่ายคือแขกที่เธอไม่อยากจะต้อนรับเอาเสียเลย

“ขอโทษครับที่มารบกวนตอนกำลังยุ่ง” อีกฝ่ายกล่าว เสียงของเขาทุ้มหนัก

“มีอะไรอีก?” มิจิโยะถาม เธอสะกดกลืนทั้งเสียงและความหงุดหงิดไว้

“พอดีมีเรื่องต้องการสอบถามขึ้นมาอีกนะครับ ตอนนี้จะสะดวกไหมครับ”

“อย่างที่เห็นค่ะ เรากำลังซ้อมใหญ่กันอยู่ ใกล้ถึงเวลาแสดงจริงแล้วด้วย” เธอก้มมองนาฬิกาข้อมือ แต่ภายในฮอลล์มืดเกินไปจึงมองไม่เห็นหน้าปัดนาฬิกา

“แป๊บเดียวครับ แค่คุณกรุณาตอบคำถามเท่านั้น”

มิจิโยะงาใจถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันมองซานาดะ สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เวทีการแสดงโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเธอคุยกับชายร่างสูงอยู่ เดิมทีเขาเป็นคนไม่เห็นความจำเป็นของผู้ช่วยโปรดิวเซอร์อยู่แล้ว

“ช่วยไม่ได้ จั๊นออกไปข้างนอกกันเถอะ”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มก้มหัวเล็กน้อย

มิจิโยะออกจากฮอลล์พร้อมชายหนุ่ม เธอเดินไปตามทางเดินแล้วเปิดประตูห้องรับรองออก ในห้องมีพนักงานชั่วคราวผู้หญิงซึ่งช่วยงานของสำนักงานอยู่ เธอกำลังจัดตัวที่เตรียมไว้สำหรับแขกรับเชิญ

“ขอโทษนะ ช่วยไปทำที่อื่นที่ได้ไหม เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์หรืออะไรแบบนี้”

“เอ่อ ได้ค่ะ”

หญิงสาวรวบรวมของที่วางแผ่อยู่บนโต๊ะแล้วออกจากห้องไป

“ขอโทษครับที่มารบกวน” ชายคนนั้นกล่าว

มิจิโยะไม่ตอบคำนั้นแต่พูดว่า “รับกาแฟไหมคะ? แต่เป็นกาแฟสำเร็จรูปจากเครื่องกดนะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“อืม”

มิจิโยะกดเปิดจอมอนิเตอร์ที่ติดไว้บนกำแพงแล้วนั่งลงบนเก้าอี้พับที่กางไว้ ภาพในมอนิเตอร์คือเวทีการแสดง เสียงซานาดะดังจากลำโพงที่ติดตั้งแยกออกมา ท่าทางเขายังโมโหที่นักบัลเลต์ชายเต้นแบบไร้พลังอยู่

ชายหนุ่มนั่งอีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะโดยหันหน้าเข้าหาเธอ เขามองไปทางจอมอนิเตอร์

“อย่างนี้เอง อยู่ที่นี่ก็มองเห็นเวทีการแสดงได้ อย่างนี้ตอนแสดงจริงมอนิเตอร์นี้...”

“ก็มองเห็นค่ะ”

“โห ถ้าอย่างนั้นห้องนี้ก็เหมือนที่นั่งผู้ชมเลยสิครับ”

มิจิยะหยิบบุหรี่ยกกับไฟแช็กออกจากกระเป๋าแล้วดึงที่เชียบูรบนโต๊ะมาใกล้ตัว

“การแสดงบัลเลต์ถ้าไม่ดูสดก็ไม่มีคามหมายหรอกค่ะ”

“จั้นหรือครับ”

“สิ่งที่ใช้ร่างกายของมนุษย์ทุกอย่างเหมือนกันหมด การแข่งขันกีฬา ก็ด้วย แต่แน่นอนว่าแข่งงานชั้นยอดเท่านั้นนะ”

“‘อาหรับราตรี’² ถือเป็นงานชั้นยอดสินะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยขณะมองโปสเตอร์บนกำแพง โปสเตอร์โฆษณา ‘อาหรับราตรี’ จัดแสดงโดยคณะบัลเลต์ยูเะและวันเปิดการแสดงรอบปฐมทัศน์คือวันนี้

“แน่นอน” หญิงสาวพยักหน้าหลังจุดบุหรี่และพ่นควันออกมา “คณะของเราจัดแต่การแสดงชั้นยอดและการแสดงที่น่าภาคภูมิใจเท่านั้น ‘อาหรับราตรี’ ถือเป็นหนึ่งในการแสดงชั้นเลิศค่ะ”

“หากไม่มีความสามารถที่บ่มเพาะจนสูงจนอมและพลังการแสดงที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแล้ว ย่อมไม่สามารถแสดงบทบาทยากเช่นนี้ได้ นี่คงเป็นการแสดงอันยอดเยี่ยมกว่าที่โปรดิวเซอร์จินตนาการไว้แน่นอน นอกจากเธอแล้วคงไม่มีนักบัลเลต์หญิงที่แสดงบทบาทนี้ได้ปรากฏตัวขึ้นในเร็ววัน...” จู่ๆ ชายหนุ่มก็กล่าวประโยคเหล่านี้อย่างไม่มีปรีชุลยแล้วยิ้ม

² อาหรับราตรีหรือพันหนึ่งราตรี (One Thousand and One Nights หรือ Arabian Nights) นิยายและนิทานพื้นบ้านตะวันออกกลางและเอเชียใต้กว่าหนึ่งพันเรื่อง โดยเรื่องราวสืบย้อนไปถึงตำนานพื้นบ้านวรรณกรรมอาหรับ เปอร์เซีย เมโสโปเตเมีย อินเดียและอียิปต์โบราณและยุคกลาง

เล็กน้อย “ลงหนังสือพิมพ์เมื่อสิบห้าปีก่อนด้วยนะครับ”

“หาข้อมูลมาเหรอ? คุณนี่ชอบอะไรแปลกๆ นะ”

“อย่างที่ผมเคยบอกก่อนหน้านี้ ผมสนใจบัลเลต์อยู่บ้าง”

“คิดว่าล้อเล่นเสียอีก”

“เรื่องที่ล้อเล่นก็มีครับแต่เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง” ชายหนุ่มมองหน้าเธอ “มีรูปนักบัลเลต์ตัวสูงโรงเมื่อสิบห้าปีก่อนลงไว้ด้วยนะครับ เป็นเจ้าหญิงพรชู้ที่สง่างาม เจิดจรัส และมีกลิ่นอายของความอันตรายอยู่เล็กน้อย”

มิจิโยะหลบตา สำหรับเธอแล้วมันเป็นหนึ่งความทรงจำที่แสนวิเศษ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ยากพูดถึงในตอนนี

“แล้วที่ว่าจะถาม?”

“ขอโทษครับ คุณกำลังยุ่งอยู่แท้ๆ” เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อนอก ท่าทางเหมือนหาอะไรสักอย่าง

ผู้ชายคนนี้ชื่อ คางะ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนแห่งสถานีตำรวจเนริมะ และกำลังสืบสวนคดีหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน วันนี้คือครั้งที่สี่แล้วที่มิจิโยะได้เจอคางะ

คางะหยิบสมุดบันทึกออกมา

“ก่อนอื่นผมขอยืนยันพฤติกรรมของคุณในคืนวันเกิดเหตุอีกครั้งนะครับ”

มิจิโยะส่ายหัวโดยไม่ปิดบังสีหน้ารำคาญ

“อีกแล้วเหรอ? เข้าใจจริงนะ”

“แหม อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ” คางะยิ้มตอบด้วยสีหน้าดูคล้ายสดชื่น “วันนั้นคุณอยู่ที่สำนักงานคณะบัลเลต์จนถึงประมาณหกโมงเย็น หลังจากรับประทานอาหารกับคุณซาดาตะโปรดิวิเซอร์ คุณกลับบ้านตอนสามทุ่ม จากนั้นก็อยู่ในห้องตลอดจนกระทั่งออกไปทำงานตอนแปดโมงเช้าวันถัดมา ครั้งก่อนที่สอบถามคุณตอบไว้แบบนี้ ที่ผมพูดมาจะมีอะไรต้องแก้ไขไหมครับ”

“ไม่มีค่ะ เป็นอย่างที่สุด แต่ถ้าให้เสริมอีกคือตั้งแต่กลับแมนชั่นฉันก็ไม่ได้เจอใคร ไม่ได้คุยโทรศัพท์ด้วย ดังนั้นจึงไม่มีข้อพิสูจน์ว่าฉันอยู่แต่ในบ้าน”

“สภาพการณ์นี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนะครับ”

“ใช่ค่ะ ฉันไม่มีหลักฐานยืนยันที่อยู่ แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันถึงต้องมีหลักฐานที่ว่าด้วย”

“ไม่ได้บอกว่าจำเป็นหรอกครับ เพียงแต่ถ้าพฤติกรรมในคืนนั้นทำอะไรก็ตามชัดเจนขึ้นก็จะช่วยได้มากเท่านั้นเองครับ”

“ตรงนั้นนั่นแหละที่ฉันไม่เข้าใจ ไม่เห็นเข้าใจเลยที่พวกคุณสืบสวนแบบนี้ ทำอย่างกับเป็นคดีฆาตกรรม”

कांग्रेसเล็กตัวขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ฟังสิ่งที่เธอพูด

“ไม่ใช่อย่างกับ แต่พวกเราคิดว่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นการฆาตกรรมครับ”

“บ้าน่า” ใบหน้ามิจิโยะบิดเบี้ยวขณะหลุดปากออกมา เธอหันกลับมองหน้านายตำรวจอีกครั้ง คราวนี้เธอถามด้วยน้ำเสียงที่ควบคุมได้แล้ว “ไม่จริงใช่ไหม?”

“ผมเป็นตำรวจสืบสวนรับผิดชอบคดีฆาตกรรมนะครับ” कांग्रेसบอกเช่นนั้นก่อนแยมริมฝีปากให้เห็นฟันขาวเล็กน้อย

2

ศพของ ฮายากาวะ ฮิโรโกะ ถูกพบตอนเช้าเมื่อห้าวันก่อน ผู้ดูแลพบร่างเธอล้มอยู่ในพุ่มไม้บริเวณพื้นที่ภายนอกของแมนชั่นที่เธอพักอาศัยอยู่และมีเลือดปริมาณมากไหลออกจากศีรษะฮิโรโกะ

จากการตรวจสอบของตำรวจพบว่าเธอตกจากกระเบื้องห้องพักอาศัยที่ชั้นเจ็ด คาดว่าส่วนศีรษะน่าจะฟาดเข้ากับพื้นคอนกรีตอย่างแรง เพราะถึงแม้บริเวณนั้นจะมีพุ่มไม้อยู่ แต่ส่วนที่เป็นดินมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่เหลือเป็นคอนกรีตทั้งหมด และต่อให้โชคดีตกลงมาตรงที่เป็นดิน เจ้าหน้าที่ตำรวจต่างลงความเห็นว่าความเป็นไปได้ในการรอดชีวิตน่าจะเท่ากับศูนย์

เทรานิชิ มิจิโยะ อาศัยอยู่แมนชั่นเดียวกับฮิโรโกะ แต่ขณะเธอออกไปตอนเช้านั้นยังไม่มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น พุ่มไม้ที่เกิดเหตุอยู่ในพื้นที่ไม่สะดุดตาและกว่าผู้ดูแลจะเริ่มรดน้ำต้นไม้ก็หลังจากนั้นนานพอสมควรกว่ามิจิโยะจะทราบว่ามีศพฮิโรโกะก็หลังสิบโมงเช้าไปแล้ว โดยเธอทราบจากตำรวจทางโทรศัพท์ แต่โทรศัพท์สายนั้นตำรวจไม่ใช่คนโทร. ไปแต่เป็นเธอที่โทร. เข้าโทรศัพท์ห้องของฮิโรโกะ ซึ่งขณะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุในห้องฮิโรโกะพอดี

ช่วงบ่าย กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางมาถึงคณะบัลเลต์ และหนึ่งในเจ้าหน้าที่ตำรวจวันนั้นคือคางะ

ฮายากาวะ ฮิโรโกะ ทำงานที่สำนักงานคณะบัลเลต์ยูงะเซ่นกัน เธอเป็นนักบัลเลต์จนถึงเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน แต่ด้วยหิวเข้าบาดเจ็บทำให้เธอเดินต่อไปไม่ได้จึงตัดสินใจออกจากวงการ ขณะเสียชีวิตเธออายุสามสิบแปดปี รูปร่างเล็กผอมแต่มีกล้ามเนื้ออย่างนักเต้น ทั้งยังโสดเช่นเดียวกับมิจิโยะด้วย

ฮิโรโกะเพิ่งย้ายมาแมนชั่นนี้หนึ่งอาทิตย์ก่อนเสียชีวิต ภายในห้องจึงยังเต็มไปด้วยลังกระดาษซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่ได้จัดการอะไร

สิ่งแรกที่ตำรวจจับตามองคือเป็นเรื่องบังเอิญหรือไม่ที่มิจิโยะอาศัยอยู่ในแมนชั่นเดียวกัน

“ไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรอกค่ะ เธอน่าจะเห็นป้ายโฆษณาค่าเช่าห้องบนผนังตอนมาธุระที่ห้องฉัน แต่ว่าเธอไม่ได้ปรึกษาอะไรเป็นพิเศษนะ ตอนที่รู้ว่าจู่ๆ ย้ายเข้ามาก็ตกใจอยู่เหมือนกัน”

นอกจากนี้ตำรวจยังให้ความสนใจกับที่ตั้งของห้องทั้งสองคนด้วย ห้องมิจิยะเยื้องไปด้านบนเหนือห้องฮิโรโกะ ถ้ามิจิยะออกมาจะเบี่ยงก็มองลงมาเห็นระเบียงห้องฮิโรโกะได้

ตำรวจถามว่าเห็นหรือได้ยินเสียงอะไรบ้างไหม มิจิยะส่ายหน้า

“แมนชั่นนี้ติดฉนวนป้องกันเสียงไว้อย่างดี แทบจะไม่ได้ยินเสียงข้างนอกเลยคะ แล้วฉันก็แทบไม่ได้ออกไประเบียงเลยด้วย”

ตำรวจดูไม่สงสัยอะไรในคำตอบของเธอ

ในตอนนั้นมีการถามถึงว่าพอรู้อะไรเกี่ยวกับการเสียชีวิตของ ฮายากาวะ ฮิโรโกะบ้างไหม ทั้งพนักงานในสำนักงานและคณะบัลเลต์ ไม่มีใครนึกอะไรออกเลย คนที่สนิทกับฮิโรโกะหลายคนต่างบอกว่า “ช่วงนี้ดูร่าเริงสนุกสนานด้วยซ้ำไป”

ตอนนั้นคงจะไม่ได้ออกความเห็นมากนัก เขามีคำถามเพียงคำถามเดียวคือเรื่องชุดที่ฮิโรโกะใส่

ฮิโรโกะใส่ชุดกีฬาทรงท่อนบนท่อนล่างและใส่ปลอกสวมขาที่ซื้อทำ นอกจากนี้ยังใส่รองเท้าบัลเลต์ด้วย คงจะถามว่าพอรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างหรือไม่

สำหรับพวกมิจิยะเองต้องตอบว่าเป็นเรื่องค่อนข้างแปลก เพราะแม้แต่นักบัลเลต์ที่ยังทำงานในตำแหน่งนี้อยู่ก็ไม่มีใครใส่รองเท้าบัลเลต์ที่บ้าน แต่มิจิยะกล่าวกับตำรวจว่า

“ถ้าการเสียชีวิตของคุณฮิโรโกะเป็นการฆ่าตัวตาย ฉันก็พอเข้าใจความรู้สึกที่ใส่รองเท้าบัลเลต์นะ เพราะรองเท้าบัลเลต์สำหรับนักบัลเลต์แล้วเปรียบเหมือนสัญลักษณ์ของชีวิต ฉันเองยังเคยพูดเล่นๆ เลย์ว่าตอนฉันตายช่วยเอารองเท้าบัลเลต์ใส่ในโลงให้ด้วยนะ”

เหล่านักเต้นที่ทำงานอยู่ต่างมีความเห็นไปในทางเดียวกัน

ในตอนนั้นคงจะไม่ถามอะไรซอกแซกมากไปกว่านั้น

3

“ห้องคุณอยู่ชั้นแปด คุณเคยออกไปที่ระเบียงบ้างรึเปล่าครับ” คางะถาม

“ก็เคยอยู่หลายครั้ง” มิจิโอะตอบ “แต่ไม่ได้ออกตลอดหรอก ค็นนั้นก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นฉันเลยไม่เห็นว่าจะอะไรขึ้นที่ระเบียงข้างล่าง ฉันตอบเรื่องนี้ไม่รู้กี่ครั้งแล้วนะ”

ข่าวหนังสือพิมพ์บอกว่าช่วงเวลาที่ฮายากาวะ ฮิโรโกะตกลงมาน่าจะเป็นคืนก่อนพบศพ ตำรวจคงสันนิษฐานเอาจากผลชันสูตรศพ และเพื่อหาหลักฐานมาสนับสนุนเรื่องนี้ คางะจึงถามถึงหลักฐานยืนยันที่อยู่ในคันทันของมิจิโอะ ซึ่งคำตอบเธอในตอนนั้นก็เหมือนกับเมื่อครู่

“เคยมองลงมาจากกระเบื้องบ้างไหมครับ บริเวณที่คุณฮายากาวะตกลงมาน่ะครับ”

“ไม่รู้สิ” มิจิโอะเอียงคอ “อาจเคยก็ได้แต่ลืมไปแล้ว ช่วงนี้ไม่ได้มองหรอกค่ะ แล้วมันเกี่ยวอะไร”

“ที่จริงแล้วผมลองมองลงไปจากกระเบื้องห้องคุณฮายากาวะดู สิ่งแรกที่รู้สึกคือพื้นตำแหน่งที่ตกลงไปแคบมากครับ เป็นช่องแคบระหว่างตัวอาคารและกำแพงแถมมีพุ่มไม้อีก แทบไม่เห็นพื้นที่เป็นคอนกรีตเลย มองแล้วรู้สึกว่าถ้าอะไรสักอย่างตกลงไปคงเป็นไปได้น้อยมากที่จะลงตรงพื้นคอนกรีต แน่จนครับว่ามันเป็นภาพลวงตา เพราะถ้าลงไปข้างล่างจะรู้เลยว่าพื้นคอนกรีตกว้างกว่าที่คิด แต่ถ้ามองจากข้างบนจะรู้สึกอย่างนั้นครับ และนี่ก็ไม่ใช่ความเห็นของผมแค่คนเดียว ดูเหมือนว่าเพื่อนตำรวจคนอื่นก็รู้สึกเหมือนกัน”

“แล้ว?”

“จิตใจของคนฆ่าตัวตายอาจซับซ้อน แต่ที่จริงมีจุดที่ไม่ซับซ้อนอยู่ครับ ในกรณีกระโดดตึกฆ่าตัวตายก็มีโอกาสเปลี่ยนใจได้เมื่อเห็นสภาพที่มองลงมา สิ่งที่คุณฆ่าตัวตายกลัวที่สุดคือการตายไม่สนิทครับ ความจริงแล้วด้วยความสูงของตึกเจ็ดชั้น ไม่ว่าตกลงมาตรงไหนก็คงเสียชีวิตทันทีแน่ๆ แต่ถ้ามองลงมาไม่เห็นพื้นคอนกรีตเจ้าตัวคงมีความกังวลอยู่บ้างว่าจะฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ ซึ่งประเด็นนี้อาจบอกได้ว่า ภาพที่เห็นเมื่อมองลงมาจากระเบียงส่งผลให้ความสามารถในการตัดสินใจฆ่าตัวตายลดลงนะครับ”

“คุณจะคำนวณพฤติกรรมการฆ่าตัวตายด้วยมูลความจริงเพียงแค่นี้แหละ?”

“ไม่ใช่ครับ นี่เรียกว่ามูลความจริงไม่ได้ด้วยซ้ำไปครับ เป็นเพียงความรู้สึกที่ได้เห็นเท่านั้น ความจริงที่สำคัญกว่าคือประตู่ห้องที่ไม่ได้ล็อก และการตั้งเวลาอัตโนมัติโอ้วครับ”

“ตั้งเวลาอัตโนมัติโอ?”

“ครับ เช้าวันถัดไปมีรายการโทรทัศน์ความรู้พื้นฐานบัลเลต์ออกอากาศทางช่อง NHK คุณฮายากาวะคงตั้งใจอัตโนมัติโอรายการนั้นครับ เราทราบจากคำให้การของคนที่จะมาห้องคุณฮายากาวะว่าเครื่องเล่นวิดีโอยังไม่ได้เชื่อมต่อจนถึงวันก่อนหน้าวันเกิดเหตุ จึงสันนิษฐานได้ว่ามีการเช็ดเครื่องเล่นวิดีโออย่างเร่งรีบเพื่ออัดรายการนั้น คนคิดฆ่าตัวตายจะทำอะไรแบบนี้หรือครับ”

วิดีโอเหรอ...

สภาพห้องของฮายากาวะ ฮิโรโกะผุดขึ้นในหัวมิจิยะ เธอจำได้ว่าที่มุมห้องนั่งเล่นมีโทรทัศน์ตั้งอยู่ แต่เครื่องเล่นวิดีโอนี้อยู่ตรงไหนนะ จำไม่ได้และไม่เคยคิดด้วยซ้ำไปว่ามันตั้งเวลาอัตโนมัติโอไว้อยู่หรือเปล่า

“ฉันเองยังเคยเผลอลืมล็อกกุญแจห้องเลย ส่วนเรื่องตั้งอัตโนมัติ มันก็มีการอยากฆ่าตัวตายด้วยอารมณ์ชั่ววูบเหมือนกันนี่” มิจิยะว่า “พอคิดอยากฆ่าตัวตายขึ้นมาเลยไม่ได้กดยกเลิก”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ครับ” คางะยึมน้อยๆ “ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงเกิดอารมณ์ชั่ววูบขึ้นมาได้ละ หลังจากตั้งเวลาอัตโนมัติแล้วเกิดอะไรขึ้น”

“นั่นสิ เรื่องนั้นฉันเองก็...” มิจิโยะส่ายหน้า

“ก่อนหน้านี้ที่สอบถามว่า คิดว่าสาเหตุอะไรที่ทำให้คุณฮายากาวะฆ่าตัวตาย คุณให้คำตอบว่า คุณฮายากาวะตื่นไม่ได้อีกแล้วจึงถอนตัวจากการเป็นนักเต้น ดูเหมือนเธอจะสูญเสียความหมายของการมีชีวิตอยู่และความวิตกกังวลในเรื่องนั้นอาจเพิ่มมากขึ้นก็ได้”

“ตอนนี้ฉันก็ยังคิดแบบนั้นค่ะ”

“แต่จากการสืบสวนภายหลังพบว่าเรื่องนี้ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงนะครับ ดูเหมือนคุณฮายากาวะจะพบความหมายของการมีชีวิตอยู่ใหม่แล้ว”

“ความหมายของการมีชีวิตอยู่ใหม่?”

“ห้องเรียนบัลเลต์ครับ” คางะประธานม็อบนโตะแล้วเอนตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย “บ้านเกิดของคุณฮายากาวะคือเมืองซึกิ จังหวัดไซตามะ เราพบว่าเธอกำลังเลือกหาสถานที่เหมาะๆ สำหรับเปิดห้องเรียนบัลเลต์แถวนั้น เพื่อนสนิทของเธอเล่าว่า เธออยากสอนบัลเลต์ให้เด็กๆ และที่เธอย้ายมาอยู่ที่เนริมะก็อาจเพราะเธอคิดเรื่องนี้อยู่ เพราะการเดินทางระหว่างเนริมะกับซึกิสะดวกทีเดียว”

มิจิโยะเลียริมฝีปากที่เหง้าปากของเธอ

“จั้นเหร... ห้องเรียนบัลเลต์จั้นเหร...”

“คุณไม่ทราบใช่ไหมครับ”

“เพิ่งได้ยินครั้งแรกนี่ล่ะค่ะ”

เธอไม่ได้โกหก เธอรู้ดีที่อยู่บ้างว่าฮายากาวะ ฮิโรโกะกำลังพยายามทำอะไรสักอย่าง แต่ไม่คิดว่าจะเปิดห้องเรียนบัลเลต์

“เข้าใจแล้ว ตอนนี้ก็ไม่มีสิ่งที่ทำให้คิดว่าเป็นการฆ่าตัวตายแล้วสินะ ถ้าอย่างนั้นขอถามกลับหน่อย ความเป็นไปได้ที่เธอถูกฆ่าละ ฉันว่ามันเป็น

“ไปได้น้อยมากเลยนะคะ”

“โอ้ อย่างนั้นหรือครับ”

“มันคือการทำให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่ตกจากกระเบียดไม่ใช่หรือคะ? ไม่คิดหรือว่ามันต้องใช้แรงมหาศาล? เพราะอีกฝ่ายต้องขัดขึ้นเต็มที่อยู่แล้ว มันแทบเป็นไปไม่ได้เลย หรือว่าคุณฮิโรโกะถูกวางยานอนหลับอะไรแบบนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นผู้ชายแรงเยอะก็อาจทำได้”

“จากผลการชันสูตรไม่มีร่องรอยบ่งชี้ว่าคุณฮายากาวะดื่มยานอนหลับเลยครับ”

“ถ้ามันก็เป็นไปไม่ได้สินะ” มิจิโยะกล่าวเช่นนั้นพร้อมกับพยักหน้า “ชัดเลย”

“พวกเราคิดเรื่องวิธีก่อเหตุอยู่เหมือนกันครับ แต่ตอนนี้เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลัง สิ่งที่เราควรทำให้กระจ่างก่อนคือใครเป็นคนที่เข้าห้องนั้นในคืนวันเกิดเหตุ เพราะไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตามหากไม่ได้เข้าห้องคงทำให้คุณฮายากาวะตกลงมาไม่ได้แน่ โชคดีที่คุณฮายากาวะเพิ่งย้ายเข้าเลยไม่ได้มีคนเข้าออกห้องมากมายขนาดนั้น ถ้านำเส้นผมที่ตกอยู่ไปตรวจสอบกก็คงได้ข้อมูลมากทีเดียว”

เมื่อได้ยินคำว่าเส้นผม มิจิโยะยกมือขึ้นจับผมของตัวเองโดยไม่รู้ตัว เส้นผมที่ระยะหลังมานี้ย่อมปิดผมขาวได้ยากเย็น

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันก็คงเป็นคนแรกสุดในรายชื่อผู้ต้องสงสัยเลยสิ เพราะตั้งแต่เธอย้ายมา ฉันไปห้องเธอหลายครั้งแล้ว”

“เราพิจารณาเรื่องนี้ขณะตรวจสอบด้วยแน่นอนครับ ไม่เฉพาะเส้นผม แม้แต่ชิ้นส่วนเสื้อผ้ารวมถึงของเด็กๆ น้อยๆ ที่ทิ้งไว้ก่อนเสียชีวิตเราก็ตรวจสอบด้วย และไม่ใช่แค่ของที่คนร้ายทิ้งไว้ แต่เราตั้งใจหาของของคนร้ายเอาไปด้วยครับ”

“ของที่เอาไปด้วย?”

“บอกว่าของที่เอาไปด้วยคงเข้าใจยาก เรียกว่าเป็นของที่ติดตัว

คนร้ายไปน่าจะเหมาะกว่าครับ”

“นั่นก็เข้าใจยากเหมือนกัน”

“เช่น” คางะกอดอก “ที่ระเบียงมีระแนงไม้ปูไว้ ผมไม่แน่ใจว่าคุณ
ฮายากาวะตั้งใจจะปลุกต้นไม้ไร้เปล้า ยังมีกระถางเปล่าวางไว้ที่มุมระเบียง
ด้วย พอจำได้ไหมครับ”

มิจิโยะคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตอบ “จะว่าไป ก็มีอยู่นะ”

“จากที่ตรวจสอบดูกระถางนั้นมีร่องรอยคนจับครับ และเป็นไปได้
ว่าใส่ถุงมือตอนยกด้วย แนนอนว่าคนที่ทำอาจเป็นคุณฮายากาวะเองก็ได้
แต่สำหรับพวกเราแล้ว ก็จำเป็นต้องหาความชัดเจนในเรื่องแบบนี้ด้วยครับ”

“แล้วจะตรวจสอบยังไง?”

“กระถางนั้นเป็นกระถางเปล่าก็จริง แต่อาจมีดินหรือยากำจัดศัตรู
พืชปริมาณน้อยนิดติดอยู่ก็ได้ ตอนยกขึ้นจึงมีความเป็นไปได้ที่สิ่งเหล่านั้น
อาจติดไปกับถุงมือด้วย ถึงตอนนั้นจะเป็นคิวของอาวุธครับ”

“อาวุธครับ?”

“สุนัขตำรวจครับ” คางะยกนิ้วชี้ขึ้น “เอายากำจัดศัตรูพืชให้มันดม
แล้วหาถุงมือครับ หากไม่เจอถุงมือในห้องก็หมายความว่ามีคนอื่นนอกจาก
คุณฮายากาวะจับกระถางนั้น ถ้าไปได้สวเราอาจรู้ชัดไปถึงว่าคนคนนั้น
ออกจากห้องไปได้ยังไงด้วย”

ระหว่างฟังนายตำรวจพูด มิจิโยะก็นึกถึงรายการโทรทัศน์ที่เคยดูขึ้น
มาได้ เป็นรายการสารคดีเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของสุนัขจับยาเสพติดที่
หายาเสพติดเจอจากกลิ่น รายการนั้นแสดงให้เห็นชัดถึงความสามารถอัน
ยอดเยี่ยมของสุนัขตำรวจ

มิจิโยะถอนหายใจ ก่อนเผยให้เห็นรอยยิ้มเล็กน้อย

“เป็นการทดลองที่น่าสนใจดีนะ แต่ถ้าทำแบบนั้นฉันก็ยังไม่สงสัย
เข้าไปใหญ่ เพราะสุนัขตำรวจนั้นคงเห่าอยู่หน้าห้องฉันแน่”

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็ฉันเคยจับกระถางนั้นนะสิ ฉันไปช่วยวันที่เธอย้ายบ้าน จำได้ว่าหยิบขึ้นมาตอนทำความสะอาดระเบียง”

“ใส่ถุงมือหยิบเหอะครับ”

“ใช่ ไม่งั้นมือก็เปื้อนสิ”

“คุณจับกระถางแน่ๆ ใช่ไหมครับ”

“ค่ะ” มิจิโยะยึดอกรับพร้อมพยักหน้า

คางะนั่งเงยบ เหยหน้ามองเพดาน

“น่าเสียดายนะคะที่สุนัขตำรวจคงไม่ได้ทำงาน”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ” คางะเกาศีรษะ

“ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมถึงอยากคิดให้มันเป็นฆาตกรรมนัก ถ้าเป็นฆาตกรรมก็ต้องมีเหตุจูงใจใช่ไหม? คุณเจออะไรเกี่ยวกับเหตุจูงใจอย่างนั้นหรือ?”

“เหตุจูงใจที่แท้จริงคงต้องถามตัวคนร้ายเองเท่านั้นล่ะครับ แต่เราได้ข้อมูลมาประมาณหนึ่งที่พอจะจินตนาการถึงเหตุจูงใจได้”

“ฉันช่วยบอกหน่อยเถอะค่ะ ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกัน”

คางะมีท่าทีลังเลเล็กน้อยก่อนล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสี้นอก

“คุณจำสิ่งนี้ได้ไหมครับ”

เขาหยิบกระดาษพับหนึ่งออกมา เมื่อกางออกมันมีขนาดเท่ากระดาษ A4 เป็นกระดาษสำเนาที่มีตัวอักษรเล็กๆ และสัญลักษณ์ต่างๆ เขียนไว้เต็มไปหมด

มิจิโยะหันมองเล็กน้อยแล้วพยักหน้า

“อืม จำได้สิคะ คุณให้ฉันดูแล้วเมื่อวันก่อน แต่แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น”

“ครับ พุดให้ถูกคือเป็นสำเนาของหลักฐานส่วนหนึ่งเท่านั้นครับ พอตีมันเป็นหลักฐานสำคัญเลยเอาออกมาตามใจชอบไม่ได้”

วันก่อนสิ่งที่คางะถือมาให้ดูเป็นแฟ้มหนา ภายในคือสำเนาต้นฉบับ

โน้ตดนตรีและท่าเต้นเย็บรวมไว้ด้วยกัน เนื้อหาไม่ต่างไปจากการแสดง ‘อาหรับราตรี’ ที่กำลังจะเปิดการแสดงในวันนี้เลย

จากที่คงจะเล่า ดูเหมือนว่าแฟ้มนี้ถูกพบในห้องสหายากาวะ อิโรโกะ มันถูกนำออกมาก่อนทั้งที่ของส่วนใหญ่ยังอยู่ในกล่องกระดาษ ข้ายังถูกซ่อนไว้ได้เพียงอีกด้วย

เนื้อหาในแฟ้มมีจุดที่น่าสงสัยอยู่หลายจุด อย่างแรกคือเป็นสำเนาจากต้นฉบับที่เขียนด้วยมือ ซึ่งโน้ตดนตรีและต้นฉบับที่คณะบัลเลต์ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นเป็นแบบพิมพ์ทั้งหมดแล้ว ดังนั้นจึงน่าสงสัยว่าทำไมถึงต้องอุตส่าห์คัดลอกด้วยการเขียน ตัวต้นฉบับที่เขียนมืออยู่ที่ไหนก็ยังเป็นปริศนา และทำไมสหายากาวะ อิโรโกะถึงให้ความสำคัญกับของแบบนี้ตั้งแต่แรก

คำถามทั้งหมดนี้ของคงะ มิจิโอะได้แต่ตอบว่าไม่รู้และไม่พยายามตอบอะไรไปมากกว่านั้น

“หลังจากนั้นผมลองตรวจสอบหลายๆ อย่าง เลยได้เบาะแสของตัวต้นที่แท้จริงของแฟ้มนั้นมาเกือบทั้งหมด”

“แล้วมันคืออะไรล่ะ?”

“ก่อนพูดถึงเรื่องนั้น ผมอยากยืนยันเกี่ยวกับเรื่อง ‘อาหรับราตรี’ ครับ ผลงานนั้นเป็นการแสดงบัลเลต์ที่คณะบัลเลต์ยูงะเป็นผู้แต่งขึ้นใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ เป็นอย่างที่คุณพูด”

“ผู้เขียนและคิดท่าเต้นคือคุณเทรานิชิ โทโมยะ ซึ่งคือสามีของคุณในเวลานั้น ประพันธ์ทำนองโดยคุณชินคาเวะ ยูจิ ทราบมาว่าเป็นผลงานที่เพื่อนสนิททั้งสองคนช่วยกันแต่งขึ้นเสร็จเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน นำมาแสดงครั้งแรกเมื่อสิบห้าปีก่อน ผู้แสดงเป็นเจ้าหญิงพรุชชาตัวละครเอกคือคุณ แล้วเรื่องนี้ถือเป็นการแสดงครั้งสุดท้ายของคุณด้วย จนถึงตอนนี้มีตรงไหนผิดบ้างไหมครับ”

“ไม่ค่ะ ตามนั้น”

“ถ้าฉันก็มีสิ่งหนึ่งที่ขัดแย้งกับเนื้อหาในแฟ้มนั้นครับ จากลายมือที่เขียนอยู่ปรากฏว่าในส่วนทำเด่นดูเหมือนเป็นลายมือของคุณมัตสึอิ โยทาโร่ นะครับ คุณคงรู้จักคุณมัตสึอิอยู่แล้วใช่ไหมครับ”

“...รู้จักค่ะ”

“คุณมัตสึอิเคยเป็นผู้ฝึกสอนบัลเลต์ให้คณะบัลเลต์ยูงะ เขาเรียนการเต้นมาและเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ของคุณชินคาวะนักดนตรีด้วย แต่ว่าคุณมัตสึอิป่วยจนเสียชีวิตตั้งแต่เมื่อสี่สิบปีก่อน ข้อขัดแย้งมันอยู่ตรงนี้ครับ ทำไมคนที่ตายไปเมื่อสี่สิบปีก่อน ถึงเขียนงานที่เสร็จสมบูรณ์ในสามปีให้หลังได้”

มิจิโยะนั่งเงียบ เธอรู้คำตอบนั้น แต่ลังเลว่าควรพูดตอนนี้หรือไม่ และแน่นอนว่าไม่ว่าคำตอบจะเป็นอย่างไร ตำรวจเองก็คงมีข้อสันนิษฐานอยู่แล้ว

“น่าเสียดายที่คุณชินคาวะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเมื่อห้าปีก่อน ส่วนสามีคุณก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเมื่อปีที่แล้ว ดังนั้นข้อเท็จจริงจึงไม่ชัดเจน แต่ก็พอจินตนาการได้ว่าที่จริงแล้วคนที่เขียน ‘อาหรับราตรี’ ขึ้นมาคือคุณชินคาวะและมัตสึอิ แต่เพราะคุณมัตสึอิเสียชีวิตไปก่อน จึงประกาศว่าคนคิดทำเด่นคือคุณเทรานิชิ โทโมยะแทน ซึ่งก็เป็นจินตนาการที่ไม่น่าแปลกสักเท่าไร”

“สรุปคือคุณอยากบอกว่า สามีฉัน... เทรานิชิ โทโมยะขโมยผลงานของฉันสิ”

“ผมไม่ได้พูดนะครับว่าขโมย แค่เดาว่าอาจจะมีรูปแบบนั้นก็ได้”

“เหมือนกันนั่นแหละ อ้อ อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้วว่าคุณอยากพูดอะไร” มิจิโยะพยักหน้าหันมาทางนายตำรวจ “คุณฮายากาวะคงเจอต้นฉบับของคุณมัตสึอิเข้าด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เธอคาดเดาเรื่องราวไปในทาง

เดียวกับคุณแล้วมาชมฟูจิฉันสิ และเพราะฉันต้องปกป้องความลับสามี
เลยฆ่าเธอซะ คุณคิดแบบนี้ใช่ไหม?”

คงจะไม่ตอบคำถามนี้ เขายื่นหน้าเข้าไปเล็กน้อยแล้วเอ่ยด้วยน้ำ
เสียงเหมือนพูดคนเดียว

“พอตรวจสอบบัญชีธนาคารของคุณฮายากาวะดูแล้ว มีเงินไม่
ทราบที่มาโอนเข้ามาสิบล้านเยนครับ คิดได้แค่ว่ามีเหตุการณ์พิเศษ
บางอย่างแน่”

“จะบอกว่าฉันเป็นคนจ่ายเงินก้อนนั้นนั่นหรือ?”

“เงินที่เข้ามาอาจหมายความว่าเธอขายอะไรก็ได้ และสิ่งที่พอ
นึกได้คือเนื้อหาในแฟมน์ที่เป็นสำเนาครับ ไม่แน่ว่าคุณฮายากาวะอาจมี
ต้นฉบับของจริงอยู่และขายให้ใครสักคนไปในราคาสิบล้านเยน คิดแบบนี้
ได้เหมือนกันครับ”

“ถ้าฉันซื้อต้นฉบับนั้นมา เรื่องก็คงยุติแค่นี้ละนะ ฉันไม่มีแรงจูงใจ
ที่จะฆ่าเธอแล้ว”

“ฝ่ายคุณตั้งใจจะยุติ แต่ฝั่งคุณฮายากาวะอาจมีวิธีรับมือแบบอื่น
ก็ได้ ซึ่งหลักฐานคือแฟมน์ที่เราเจอครับ เธอส่งมอบต้นฉบับให้คุณแล้ว แต่
เก็บสำเนาไว้ ซึ่งตัวสำเนาคงเก็บไว้เพื่อใช้เป็นเครื่องมือต่อรองซื้อขายกับ
คุณอีกครั้งแน่ และคำว่า การซื้อขายที่วุ่นวายนี้อาจเป็นคำเดียวกับการข่มขู่อย่าง
ที่คุณพูดเมื่อสักครู่นี้ก็ได้ครับ”

คงจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบง่ายท่ามกลางบรรยากาศที่เริ่มหนาหนัก
ขึ้นทุกที มิจิโยะรู้สึกหายใจได้ไม่ทั่วท้องนัก

4

มิจิโยะกำลังคิดว่าควรตอบอย่างไรดี เธอหันไปทางจอมอนิเตอร์ ซึ่งยังคงฉายภาพการซ้อมการแสดงเพื่อถ่วงเวลา เมื่อดูจากชุดของนักเต้น เธอรู้ว่าเรื่องราวเดินมาถึงองก์ที่สามแล้ว คนที่เต้นอยู่คือเจ้าหญิงพฐุชา เจ้าหญิงได้พบกับอัลลูที่เป็นพระราชินีอีกครั้ง แต่ด้วยพลังอำนาจเวทมนตร์ของตะเกียงวิเศษทำให้เขามองไม่เห็นร่างที่แท้จริงของเธอ เธอตั้งใจปลุกคนรักของตนให้ตื่นจากภวังค์จึงต้องเต้นให้เขาดู

เมื่อมิจิโยะเห็นท่าเต้นแล้ว เธอตกใจลุกพรวดขึ้นทันที

“ขอตัวสักครู่นะ” มิจิโยะบอกคางะแล้วเปิดประตูออกจากห้องไป เธอวิ่งเหยาะๆ มุ่งหน้าไปทางฮอลล์

เมื่อเข้าไปข้างในแล้ว เธอสาวเท้าเร็วๆ ตามทางเดิน ไปหยุดอยู่ข้างชานาตะที่นั่งไขว่ห้างอยู่

“คุณชานาตะ นั่นมันหมายความว่ายังไง?”

ใบหน้ามีหนดเคราของชานาตะหันมาหาเธอช้าๆ

“มีอะไรไม่ชอบใจฉันอะ?”

“ท่าเต้นของพฐุชานะสิ คิดยังไงถึงทำให้เป็นอย่างนั้น?”

“อยากทำให้การแสดงนี้ออกมาดีที่สุดไง แค่นั้นเอง”

“แล้วผลออกมาอย่างนั้นนะ? คุณชานาตะ คุณเข้าใจรีเปล่า ฉากนี้เป็นฉากที่พฐุชาพยายามปลุกให้คนรักตื่นจากภวังค์นะ เธอต้องเรียกร้องความสนใจด้วยการแสดงความสูงศักดิ์และบอกว่าตัวเองไม่ใช่ทาส ต้องเป็นอย่างนี้สิ แล้วนั่นมันอะไร ดูเหมือนพยายามใช้เสน่ห์ล่อลวงเลยไม่ใช่รี?”

ชานาตะเงยหน้ามองมิจิโยะ เกาคางที่ปกคลุมไปด้วยหนวดเครา

“ไม่ใช่ดูเหมือน แต่ตั้งใจดึงดูดความสนใจของอัลลูด้วยเสน่ห์ของ
ผู้หญิงต่างหาก”

มิจิโยะเบิกตากว้าง

“คุณซานาดะ นี่คุณเอาจริงหรือ?”

“แน่นอน”

“เหลือเชื่อเลย”

“นี่ มิจิโยะจัง เวลาอยากดึงดูดความสนใจผู้ชายเธอทำยังไงหรือ?
พยายามแสดงความเป็นผู้ดีและความเฉลียวฉลาดไว้? อัลลูกับพวชู้
เป็นคนรักกันมาก่อน คิดว่าผู้ชายจำส่วนไหนของคนรักเก่าได้ขึ้น разве?”

“อย่าพูดอะไรที่ตำหนิอย่างนั้น”

“การโยงถึงเรื่องเพศถือเป็นเรื่องตำหนิขึ้นหรือ พวกเราไม่ได้ทำ
เรื่อง ‘เดอะ นัทแครกเกอร์’³ ให้พ่อแม่พาลูกมาดูในคืนวันคริสต์มาสซะ
หน่อย”

ใบหน้ามิจิโยะบิดเบี้ยวลงอย่างสิ้นเชิง

“เปลี่ยนตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ตัดสินใจเปลี่ยนเมื่อสองวันก่อน แต่ในหัวผมเป็นเวอร์ชันนี้
มาตลอด ส่วนนี้เท่านั้นที่ดูแล้วมันตะหงิดๆ เปลี่ยนเป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว
เรื่องราวมันตื่นเต้นขึ้น”

“...เปลี่ยนกลับแบบเดิมนะ”

“ขอปฏิเสธ แล้วใช้แบบเดิมที่ว่ามันคืออะไร”

“ก็ ‘อาหรับราตรี’ ที่ฉันเคยเดินไป ‘อาหรับราตรี’ เมื่อสิบห้าปีก่อนนะ”

“นั่นมัน ‘อาหรับราตรี’ ของเธอ อย่าลืมนะว่าวันนี้ที่จะแสดงบนเวทีนี้

³ The Nutcracker การแสดงบัลเลต์ความยาว 2 องก์ โดย ปิโอดอร์ อิลิช แต่งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1892 ดัดแปลงมาจาก The Nutcracker and the Mouse King ของ อี.พี. ฮอฟมานน์ เนื้อเรื่องกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเทศกาลคริสต์มาส เมื่อเด็กหญิงคลาร่าได้ของขวัญเป็นที่เกาะเกาะเปลือกกลุณักรูปตุ๊กตาทหาร เธอเอามาซุกใต้หมอนแล้วฝันว่าตุ๊กตาทหารนั้นกลายเป็นเจ้าชายต่อสู้กับราชาหนู และพาเธอผจญภัยในอาณาจักรของเล่นของเทพธิดาขนมหวาน

คือ ‘อาหรับราตรี’ ของผม”

“ทำแบบนี้หัวหน้าคุณะไม่มีทางยอมหรอก”

“หัวหน้าคุณะอนุญาตแล้วนะ”

“ไม่มีทาง...”

“ถ้าคิดว่าโกหกก็ไปถามให้แน่ใจก็ได้” ชานาตะคว้าไมโครโฟนขึ้นมา ก่อนกดเปิดสวิตช์เขาพูดว่า “โทษทีนะ ถ้าจะบ่นก็เอาไว้ทีหลัง ยังไงทุกอย่างก็ตัดสินใจไปหมดแล้ว”

มิจิโยะเหมือนเห็นเบรกเกอร์สับลงตรงหน้า เธอถอยก่อนหันหลังกลับแล้วออกเดินไปทางประตู การซ่อมเริ่มต้นอีกครั้ง เสียงชานาตะเตือนนักบัลเลต์ล้อยออกมา แต่เธอไม่คิดจะฟังเนื้อหาคำพูดนั้นเลย

ออกจากฮอลล์มาได้ เธอทั้งตัวพังก่ำแกงแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ราวกับว่าเร็วแรงได้เหือดหายไปจากร่างกาย

“เป็นอะไรวีเป่ล่าครับ” เสียงดังมาจากข้างๆ คงะยืนอยู่ด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“อ้าว คุณ...อยู่ด้วยตลอดเลยหรอ”

“จู่ๆ คุณก็ลุกมา”

“อืม จริงด้วย ขอโทษนะ” มิจิโยะเริ่มออกเดิน เธอกังวลอยู่บ้างว่านายตำรวจคนนี้ได้ยินบทสนทนาของเธอกับชานาตะหรือไม่ แต่ทันใดนั้นเธอก็ถูกคิดขึ้นมาว่าได้ยินหรือไม่ได้ยินก็ไม่เกี่ยวกัน

ทั้งคู่กลับมาที่ห้องเดิม จอมอนิเตอร์ยังคงฉายภาพบนเวทีอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง เธอกดปิดมันและรวมถึงลำโพงด้วย

เมื่อทั้งห้องสงบลง เธอก็นั่งลงบนเก้าอี้

“นักเต้นบัลเลต์หญิงนี้ถ้าเต้นไม่ได้แล้วก็จบนะ สูญเสียทุกอย่างไปหมด”

“หรอครับ” นายตำรวจกลับไปนั่งที่เดิม “แต่ก็ยังชีวิตในแบบอื่นได้นะครับ”

“มันก็แค่ภาพลวงตานะ แค่หลอกตัวเองเท่านั้น ทุกอย่างจบไปตั้งแต่สิบห้าปีก่อนแล้ว” มิจิโยะเอื้อมมือไปยังกล่องบุหรีที่ถูกทิ้งไว้บนโต๊ะ แต่ก่อนจะจรดบุหรีที่ริมฝีปาก เธอก็นึกขึ้นได้ “จริงด้วย เมื่อก็ยังไม่ได้ออบคำถามคุณสินะ เอ่อ ถามว่าอะไรนะ”

“ถึงเรื่องความเป็นไปได้ที่คุณฮายากาวะชมชู้คุณครับ”

“อ้อ นุ่นสินะ” มิจิโยะคาบบุหรีแล้วจุดไฟ สูดบุหรีเข้าไปเต็มปอด แล้วพ่นควันสีขาวออกมา “คุณคงจะ ถ้าเทียบกับผู้ชายปกติแล้วคุณอาจรู้เรื่องบัลเลต์ละเอียดกว่าก็จริง แต่ว่าคุณไม่เข้าใจแก่นแท้ของมันนะคะ สำหรับพวกฉันแล้ว ใครเป็นคนสร้างการแสดงบัลเลต์ไม่ได้สำคัญขนาดนั้นหรอก สิ่งสำคัญจริงๆ คือใครเต้นยังไงหรือไม่ก็ให้ใครเต้นยังไงก็เท่านั้น ดูเหมือนคุณจะคิดว่าเทรานิชิ โทโมยะได้รับเกียรติยศในฐานะผู้สร้างจากการเขียน ‘อาหรับราตรี’ แต่ที่จริงแล้วมันไม่ใช่เรื่องสำคัญเลยที่ประกาศออกมาในชื่อเทรานิชิกิเพราะคิดว่าถ้าทำแบบนั้นแล้วสังคมจะสนใจมากกว่าเท่านั้นเอง อาจารย์ชินคาวะนักแต่งเพลงเองก็ยอมเข้าใจ”

ความเงียบเข้าครอบงำบรรยากาศในห้อง ควันที่มิจิโยะพ่นออกมา ล่องลอยอยู่ในอากาศ

“เข้าใจแล้วครับ เป็นข้อมูลสำหรับอ้างอิงได้ดีทีเดียว” คางะเอ่ยพลางปิดสมุดบันทึกลง

“พอแล้วรึยัง”

“ครับ ผมหมดคำถามแล้ว”

มิจิโยะโผล่อกจนวนอยากผ่นลมหายใจยาวๆ แต่เธอเก็บอาการนั้นไว้แล้วแสวงทำตัวสงบนิ่ง

“ดูเหมือนไม่เป็นไปอย่างที่คาดหวังนะ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“ที่จริงคุณอยากให้ฉันพูดแบบนี้ใช่ไหม? คนที่ฆ่าคุณฮายากาวะคือฉัน แต่น่าเสียดายนะที่คนร้ายไม่ใช่ฉัน”

นายตำรวจไม่ตอบคำถามของเธอ เขาเพียงแต่ผุดรอยยิ้มไม่แบ่งความหมายขึ้นมาเล็กน้อย แล้วหันไปกล่าวกับเธอ

“ที่จริงแล้วผมอยากขอร้องสักเรื่องนะครับ”

“อะไรล่ะ”

“มีของที่อยากให้คุณเอาให้ดูหน่อยครับ รบกวนไปแมนชั่นคุณด้วยกันตอนนี้ได้ไหมครับ”

“ตอนนี้อย่า” มิจิโยะหน้าบึ้ง “เขาจริงหรือ? วันนี้เป็นรอบปฐมทัศน์นะ”

“ยังพอมีเวลาจนกว่าจะถึงเวลาแสดงจริงนี่ครับ ผมพาคุณกลับมาส่งทันแน่ๆ”

“ฉันเป็นผู้จัดการนะคะ ยังมีเรื่องอื่นๆ ที่ไม่ใช่แค่มาให้ทันเวลาแสดงจริงก็พอ”

“แต่ว่าทางเราก็คงเหมือนกันครับ”

“เอาไว้รอหลังการแสดงจบไม่ได้หรือ”

“ขอร้องล่ะครับ” คางะค่อมืดริษะลง “ถ้าไม่ยอม ทางเราก็ต้องขอหมายค้น ผมไม่อยากจะให้เป็นเรื่องใหญ่ล่ะครับ”

เมื่อได้ยินคำว่าหมายค้น มิจิโยะก็ใจสั่นขึ้นมา เป้าหมายของผู้ชายคนนี้เป็นอะไรกันแน่

“แล้วจะให้ฉันเอาอะไรให้ดูล่ะ”

“เรื่องนั้นไว้ค่อยคุยกันบนรถครับ”

มิจิโยะถอนหายใจ เธอมองนาฬิกาข้อมือ ยังพอมีเวลาก่อนถึงเวลาเปิดการแสดงอยู่จริงๆ

“แค่ให้ดูก็พอใช่ไหม ให้ดูแล้วปล่อยให้กลับสินะ”

ครับ นายตำรวจพยักหน้า

มิจิโยะคว้ากระเป๋าและขึ้นขึ้น

“รับปากหน่อยได้ไหมว่า นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่มาตามกันแบบนี้”

“ครับ ผมก็อยากให้เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน” คางะตอบ

มิจิโยะบอกกล่าวกับผู้ช่วยผู้จัดการนิดหน่อยแล้วออกจากโรงละคร
ผู้ช่วยผู้จัดการมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย

คงจะเตรียมรถไว้แล้ว หากแต่เป็นรถส่วนตัวไม่ใช่รถตำรวจ ดูเหมือน
ว่าเขาเป็นคนขับเอง มิจิโยะนั่งที่นั่งข้างคนขับ

“รีบหน่อยนะ”

“เข้าใจแล้วครับ วันนี้รถไม่ติดเท่าไร ไม่ต้องห่วงครับ”

คงจะขับรอลอย่างระมัดระวังและสุภาพ แต่ก็ดูเร่งรีบอยู่ในที่

“เรื่องวิธีการนะครับ” จู่ๆ คงจะก็เอ่ยขึ้น

“อะไร?”

“เรื่องที่หากคุณฮายากาวะถูกฆาตกรรม วิธีการคืออะไรนะครับ”

คงจะพูดต่างๆ ที่ยังมองไปข้างหน้า “อย่างที่คุณพูดก่อนหน้านี้ การผลักดัน
ให้ตกจากระเบียงไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคนทำเป็นผู้หญิง”

“ฉันคิดว่าเป็นไปไม่ได้แน่”

“ครับ แทบเป็นไปไม่ได้ก็จริง แต่ถ้าสภาพการณ์ต่างไปก็เป็นอีก
เรื่องครับ”

มิจิโยะหันข้างเมื่อได้ยินคำพูดของนายตำรวจ ส่วนเขามองข้างหน้า
เหมือนเดิม

“อย่างที่บอกเมื่อครู่ คุณฮายากาวะกำลังเตรียมเปิดห้องเรียน
บัลเลต์อยู่ และเพื่อสิ่งนั้น เธอคงกำลังรวบรวมเงินทุน แต่สิ่งที่เธอจำเป็นต้อง
เตรียมไม่ใช่แค่เรื่องเงินทุนเท่านั้น”

“อยากจะพูดอะไร”

“มีเงินอย่างเดียวเปิดโรงเรียนไม่ได้ครับ จำเป็นต้องเตรียมหาคนสอน
ไว้ด้วย เรายืนยันแล้วว่าคุณฮายากาวะชวนนักเต้นในคณะบัลเลต์ยูงะ
หลายคนว่ามีใครสนใจทำงานพิเศษสอนบัลเลต์ให้เด็กหรือเปล่า”

“เรื่องนี้...เพิ่งได้ยินครั้งแรกนี่ล่ะค่ะ”

นี่เป็นเรื่องที่เธอเพิ่งได้ยินครั้งแรกจริงๆ ในหัวมิจิโยะนึกภาพใบหน้า

ของกลุ่มคนที่น่าจะตอบรับคำชวนได้หลายคน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่น่าชื่นมื่น เป็นนักบิลเลตต์ชั้นหนึ่งได้

“แต่” คางะพูดต่อ “จะหวังพึ่งพาครูที่ทำงานพิเศษอย่างเดียวก็ไม่ได้ ตัวคุณฮายากาวะเองจำเป็นต้องสอนด้วยเช่นกัน แต่คุณฮายากาวะหยุดเต้นบิลเลตต์เกือบหนึ่งปีแล้ว ช่วงว่างนานขนาดนี้สำหรับนักเต้นถือเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก เรื่องนี้แม้แต่เมื่อสมัครเล่นอย่างผมก็รู้ ดังนั้นเธอจึงจำเป็นต้องเตรียมร่างกายตัวเองให้กลับมาพร้อมเต้นบิลเลตต์เสียก่อน ซึ่งเริ่มจากฝึกขั้นพื้นฐานที่ละนิดทุกวัน เพราะอย่างนี้จึงมีคนเห็นคุณฮายากาวะที่ห้องซ้อมการแสดงในตอนเช้าตรู่อยู่บ่อยๆ”

มิจิโยะนั่งเสียบ เธอกำลังคาดการณ์ว่าสิ่งที่คางะพูดกำลังดำเนินไปในทางที่ไม่น่าพิศมัยสักเท่าไร

“แต่การฝึกในห้องซ้อมอย่างเดียวไม่พอ คุณฮายากาวะเลยคิดว่าทำยังไงเธอก็จะฝึกซ้อมที่บ้านได้ด้วย แต่เธอเพิ่งย้ายบ้านมา ห้องยังไม่ได้จัดให้เรียบร้อยจึงไม่มีที่ทางสำหรับซ้อมแน่ สิ่งที่เธอค้นพบตอนนั้นคือระเบียบนั่นเอง”

สัญญาณไฟจราจรตรงหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดง คางะหยุดรถ มิจิโยะรู้สึกได้ว่าเขาหันหน้ามาทางเธอ แต่เธอไม่มีความกล้าที่จะหันไปสบตาเขา

“ไมสิ เธอน่าจะตั้งใจใช้ระเบียบตั้งแต่ก่อนย้ายเข้ามาแล้วถึงได้สั่งระแนงไม้มา เพราะถ้าพื้นที่ซ้อมเป็นคนกรีดแทง ร่างกายก็อาจบาดเจ็บได้ ตอนแรกพอพูดเรื่องนี้กับหัวหน้าผม เขาก็นึกภาพไม่ออก บอกว่าจะซ้อมบิลเลตต์ในที่แคบๆ อย่างนั้นได้อย่างไร แต่วามันซ้อมได้จริงๆ คุณเองก็ทราบใช่ไหมครับ”

“ราวบิลเลตต์ใช่ไหมล่ะ” มิจิโยะเอ่ยออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“ใช่แล้วครับ ในห้องซ้อมบิลเลตต์จำเป็นต้องมีราวติดอยู่ ในหนังสือบอกว่า การซ้อมโดยการจับราวนี้ต้องฝึกสามสิบนาทีขึ้นไป ดูเหมือนว่าการซ้อมที่เรียกว่า Pile นี้ต้องทำก่อนเพื่อยืดกล้ามเนื้อ ข้อต่อ และเอ็นร้อยหวาย”

“ทำการบ้านมาดีนี่” มิจิโยะลองพูดให้ฟังดูเหมือนประชดประชันบ้าง แม้ในใจเธอไม่ได้รู้สึกสบายใจเลยก็ตาม

“ที่ระเบียงห้องนั้นมีราวจับติดอยู่ คงใช้มันแทนราวบันไดได้ และที่ส่วนหนึ่งของราวจับมีร่องรอยการถูไถก็คงเป็นเพราะคุณฮายากาวะสัมผัสมันอยู่ทุกวันนั่นเอง สรุปคือ...”

สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว คางะถอนเท้าจากคันเบรก แล้วเหยียบคันเร่ง รถเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

“สรุปคือ” เขาเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “คุณฮายากาวะตกลงมาขณะกำลังฝึกซ้อมบัลเลต์ เธอจึงยังใส่รองเท้าบัลเลต์อยู่ไงครับ ปลอกขาที่ใส่อยู่ก็เช่นกัน เนื้อผ้าหนาเกินไปเมื่อเทียบกับฤดูกาล แต่นั่นก็เพื่อป้องกันให้ร่างกายไม่หนาวเย็นจากลมเย็นตอนกลางคืน”

“ไขปริศนาเรื่องชุดที่เธอใส่ได้แล้วสินะ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังปฏิเสธเรื่องการฆ่าตัวตายไม่ได้อยู่ดี ระหว่างซ้อมเธออาจอยากตายขึ้นมาชั่ววูบก็ได้”

“ก็อาจเป็นแบบนั้นได้ครับ แต่สำหรับพวกเราแล้ว เราอยากคิดถึงความเป็นไปได้อื่นอีกสักนิดครับ”

“ความเป็นไปได้อื่นคือ?”

“การฝึกซ้อมย่อมเป็นเรื่องสำคัญในการเต้นบัลเลต์ แต่การยึดกลัมนั้นก็เป็นเรื่องสำคัญมากเหมือนกัน โดยเฉพาะหลังซ้อมเสร็จนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง ผมได้ยินว่าท่าคลาสสิกที่ใช้กันคือพาดขาข้างหนึ่งไว้บนราวแล้วยึดเส้น ผมเห็นพวกนักบัลเลต์ออกกำลังกายกันแบบนี้อยู่หลายครั้ง”

มิจิโยะสูดหายใจลึก รู้สึกได้ว่าหัวใจตัวเองค่อยๆ เต้นเร็วขึ้น

เสียงคางะก้องกังวานภายในรถดับแคบนี้

“คุณฮายากาวะที่ซ้อมบัลเลต์ที่ระเบียงก็เช่นกัน หลังซ้อมเสร็จจนจบด้วยการยึดเส้น คงพาดขาข้างหนึ่งกับราวจับที่ระเบียงแน่ แต่ตรงนี้มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่งครับ หากเทียบกับราวที่ห้องซ้อมแล้ว ราวจับที่ระเบียงนี้

สูงเกินไป ถ้าใช้แค่จับเพื่อรักษาบาดานซ์ของร่างกายความสูงที่ต่างกันเล็กน้อยนี้ไม่ใช่ปัญหาหลักเท่าไรหรอก แต่เมื่อต้องพาดขาเพื่อยึดเส้นแล้วละก็มันสูงไปมากจนทำได้ยาก คุณฮายากาวะจึงต้องใช้แท่นเล็กๆ ช่วย เธอขึ้นไปยืนบนแท่นนั้น พาดขากับราวระเบียงแล้วยึดเส้นครับ”

“พูดเหมือนเห็นทุกอย่างด้วยตาตัวเองเลยนะ” มิจิโยะเอ่ย ใบหน้าของเธอแข็งขึ้นเล็กน้อยและระวังไม่ให้เสียงของตัวเองลั่น

“สิ่งที่ใช้เป็นแท่นก็คือกระถางเปล่าที่วางทิ้งไว้ที่ระเบียงนั้นล่ะครับ ถ้าความมันไฉฉะจะได้ความสูงที่พอดีพอดี เมื่อเราลองพลิกกระถางอันนั้นดูก็พบรอยกลมๆ ที่ก้นกระถาง และผลจากการพิสูจน์หลักฐานพบว่าป็นรอยรองเท้าบัลเลต์ครับ”

รถยนต์เคลื่อนเข้าสู่เมืองที่มิจิโยะคุ้นตา ใกล้ถึงแมนชั่นแล้ว เธอบอกกับตัวเองว่าต้องใจเย็น ไม่เป็นไร ต่อให้หน้าสงสัยแค่ไหน แต่ถ้าพวกเขาไม่มีหลักฐานก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี

“เล่ามาถึงขนาดนี้คุณคงทราบนะครับว่าผมต้องการพูดอะไร การขึ้นไปยืนบนแท่นแล้วพาดขาข้างหนึ่งไว้บนราวจับระเบียง แค่มองก็รู้ว่าเป็นสภาพที่ไม่มั่นคงอย่างยิ่ง สมมติว่าตอนนั้นมีใครเข้ามาใกล้ๆ แล้วยกขาข้างที่คุณฮายากาวะใช้เป็นขาหลักยืนอยู่บนแท่นขึ้นล่ะก็ ร่างของเธอคงลอยข้ามราวระเบียงไปได้ง่ายดาย”

“อยากจะบอกว่าฉันเป็นคนทำงานนี้”

“พวกเราแค่ตามหาคนร้ายเท่านั้นครับ” เสียงคางะฟังดูสงบจนน่าเกลียดน่ากลัว “จากการสืบนิษฐานของเรา หลังจากนั้นคนร้ายคงรีบหนีไปโดยไม่สนใจอะไร แต่เขากลับทำสิ่งหนึ่งลงไปครับ ซึ่งก็คือการย้ายกระถางต้นไม้นั่นเอง คนร้ายคงคิดว่าหากวางไว้อย่างนั้นคงมีคนมองวิธีก่อเหตุออกเลยเอากระถางไปวางไว้ตรงมุมระเบียงเหมือนกับไม่เคยทำอะไรกับบัลเลต์ ดังนั้นสิ่งที่พวกเราควรทำคือตามหาคนที่จับกระถางนั้นครับ”

มิจิโยะเข้าใจถึงเหตุผลที่นายตำรวจถามเกี่ยวกับกระถางต้นไม้มาก่อน

หน้าแล้ว นี่คือเจตนาที่แท้จริงของเขา แม้ทำเหมือนพูดคุยไปถึงเรื่องอื่น เรื่องนี้ในเวลาเดียวกัน แต่แท้จริงแล้วต้องการยืนยันว่าเธอจับกระถางจริงหรือไม่นั่นเอง

“เมื่อก็กับออกไปแล้วนะว่าฉันจับกระถางใบนั้นจริง แต่นั่นก็ตั้งแต่ตอนที่ไปช่วยย้ายบ้าน”

“ทราบแล้วครับ คุณบอกว่าใส่ถุงมือจับด้วย”

“ใช่”

“เพราะฉะนั้น” คางะลดความเร็วของรถลง แมนชั่นอยู่ใกล้ๆ นี้ “ผมจึงอยากขอถุงมือคู่นั้นหน่อยนะคะ”

5

มิจิโยะเดินเข้าห้องและเปิดตู้เสื้อผ้าออกโดยปล่อยให้คางะรอข้างนอก เธอหยิบถุงมือที่วางขึ้นมาแล้วจรมันใกล้จมูก มียากำจัดศัตรูพืชอยู่จริงหรือ แค่มองดูก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรติดอยู่สักนิด แต่อย่างที่คางะพูด สิ่งนั้นอาจมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าก็ได้

เธอถือถุงมือคู่นั้นแล้วออกจากห้อง เธอพบว่านอกจากคางะแล้วมีชายหนุ่มอีกคนยืนอยู่ด้วย

“ถุงมือคู่นั้นค่ะ”

แต่คางะไม่มีทีท่าว่าจะรับถุงมือคู่นั้นไป เขากลับพูดว่า

“ขอโทษด้วยนะคะ จากนี้อยากให้คุณไปที่ห้องคุณฮายากาวะสักหน่อยครับ”

“ไปที่ห้องของเธอ? เพื่ออะไร?”

“มีเรื่องอยากรืนยันนะคะครับ กรุณาเดี๋ยวนั้น”

“แล้วนี่...” เธอยื่นถุงมือให้ดู

“รบกวนถือไปด้วยครับ”

คางะเดินออกไปทันทีเมื่อพูดจบ มิจิโยะเดินตามหลังเขาไปพร้อมกับนายตำรวจหนุ่มอีกคนอย่างช่วยไม่ได้

ลงลิฟต์มาหนึ่งชั้น ตรงไปยังห้องของฮายากาวะ ฮิโรโกะ ประตูห้องเปิดทิ้งไว้ คางะเดินเข้าไปโดยไม่เคาะประตู มิจิโยะตามเขาเข้าไป

ภายในห้องมีผู้ชายอยู่สามคน ดูเหมือนว่าล้วนแต่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ สายตาที่มองมาไม่ค่อยดีเท่าไร แต่พวกเขาไม่ได้ใช้สายตาดันเจียบแหลมนั้นมองมาทางมิจิโยะ เธอรู้สึกได้ว่าพวกเขาพยายามหลบตาเสียด้วยซ้ำ

“เชิญทางนี้ครับ” คางะที่ยืนอยู่ในห้องนั่งเล่นก้มมือเรียก

“อยากรตรวจสอบเรื่องอะไรกันแน่เนี่ย?” มิจิโยะถามพลางมองไปรอบห้อง กล่องกระดาดยังคงกองสุมอยู่เช่นเคย

“ดูโน่นสิครับ” คางะชี้ไปยังระเบียบ “กระถางที่คุณจับคือใบนั้นใช่ไหมครับ”

ที่มุมระเบียบมีกระถางต้นไม้สีเทาว่างอยู่

“ใช่ค่ะ” เธอพยักหน้า

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นขอดูถุงมือที่ใช้ตอนนั้นหน่อยครับ”

เมื่อมิจิโยะยื่นให้ คางะก็เอ่ยว่า “ขอรับไว้ละครับ” เธอตอบว่าเชิญตำรวจหนุ่มคนเมื่อครู่ไถ่มาข้างๆ รับถุงมือนั้นไปแล้วใส่ลงในถุงพลาสติก มิจิโยะมองของที่อยู่ในมือคูนั่นอย่างไม่สบายใจนัก

คางะเปิดประตูกระจกที่หันออกไปทางระเบียบ

“รบกวนมาทางนี้หน่อยได้ไหมครับ”

“อยากทำอะไรเหรอ? นี่ฉันบอกหลายครั้งแล้วนะค่ะว่าใกล้ถึงเวลาแสดงจริงแล้ว”

“แป๊บเดียวครับ มาทางนี้หน่อยครับ”

มิจิโยะสูดหายใจเฮือกใหญ่ก่อนเดินเข้าไปใกล้
คางะเดินออกไปยังระเบียง “เชิญคุณด้วยครับ”

มิจิโยะมองลงไปบริเวณเท้า ที่พื้นมีรองเท้าสลิปเปอร์เตรียมไว้ให้
แล้ว เธอสวมมันแล้วออกมายืนที่ระเบียง

“ขอถามอีกทีครับ” คางะเอ่ย “กระถางต้นไม้ที่คุณขนในวันย้าย
บ้านคือกระถางใบนั้นไม่ผิดแน่ใช่ไหมครับ”

“เข้าชี้จริงนะ กับอกแล้วไงว่าใช่แน่ๆ”

“ครับ”

คางะพยักหน้าขณะยื่นฟิงราวจับ เบื้องหลังของเขาคือภาพกว้าง
ของท้องฟ้ายามอาทิตย์ตกดิน

“จากการตรวจสอบเพิ่มที่ว่า มีอีกจุดหนึ่งที่น่าแปลกครับ มีท่าเต้น
ส่วนหนึ่งที่ไม่มีการแสดง ‘อาหรับราตรี’ ชุดปัจจุบันอยู่ เป็นไปได้ว่าถูก
ลบออกไปตอนที่ประกาศว่าผลงานเรื่องนี้เป็นของเทรานิชิ โทโมยะ ผมได้
ลองนำส่วนที่ถูกลบออกไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านบัลเลต์ดู”

“พูดอะไรออกมานะ”

คางะยังคงเอ่ยต่อไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ส่วนที่ถูกลบออกไปมีท่าการกระโดดที่หนักมากอยู่ แน่นอนว่า
ต้องอาศัยทั้งฝีมือและสมรรถภาพร่างกายในระดับสูงสุด แล้วสภาพร่างกาย
ของคุณในตอนนั้นเป็นยังไงนะ เราได้รับคำยืนยันจากผู้เกี่ยวข้องมาว่า
ในตอนนั้นสภาพร่างกายของคุณถึงขีดจำกัดแล้วทั้งหัวเข่าและสะโพก
เนื่องจากใช้งานมาอย่างหนักหน่วง จากที่กล่าวมา ทำให้ผมมีข้อสันนิษฐาน
เพียงข้อเดียวเท่านั้น การขึ้นเวทีครั้งสุดท้ายของคุณในการแสดง ‘อาหรับ
ราตรี’ นั้น คุณได้ขอให้สามีคุณช่วยลบท่าเต้นยากมากออก ซึ่งสำหรับ
คนที่ได้รับการยกย่องมากมายอย่างคุณ เรื่องนี้จะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด
แต่ดันมีคนรู้ขึ้นมาและคนคนนั้นคือคุณฮายากาวะ ฮิโรโกะ”

ขณะที่เขาพูด มิจิโยะได้แต่ส่ายหน้าไปมา ไม่อยากได้ยิน

“เพื่อเจ้า อย่าพูดจาไร้สาระแบบนี้ละ”

“ฉันเหวอครับ แต่ผมคิดว่าแรงจูงใจเป็นอะไรไปไม่ได้อีกแล้ว
นอกจากเรื่องนี้ละครับ”

“เหลวไหล ฉันกลับละนะ”

“ถ้าจากระเบียงห้องของคุณ” คางะเงยหน้าเฉียงขึ้นไปด้านบน “คง
มองเห็นตรงนี้ได้ชัดเลยนะครับ”

“อยากพูดอะไรกันแน่”

“ผมจะบอกว่ามีความเป็นไปได้สูง ที่คุณมองดูคุณฮายากาวะฝึก
ซ้อมบัลเลต์นั้นสิครับ หากดูอยู่ทุกวันคงรู้ว่าเธอฝึกซ้อมยังไงและเริ่มยืด
เส้นเมื่อไหร่”

“แล้วไงล่ะ”

“รอจังหวะเวลาเหมาะๆ ที่เธอกำลังจะเริ่มยืดเส้น คุณก็ออกจาก
ห้องแล้วกดออกดห้องนี้ คุณฮายากาวะคงหยุดซ้อมมาเปิดประตูให้ คุณคง
บอกว่ามีเรื่องจะคุย ในกรณีนี้คุณฮายากาวะจะทำยังไง เธอคงให้คุณรอ
แล้วกลับไปยืดเส้นต่อ เพราะคนเป็นนักเต้นหากฝึกซ้อมอย่างเคร่งๆ กลางๆ
อาจบาดเจ็บได้ ระหว่างที่ให้คุณรอเธอ เธอคงเริ่มยืดเส้นต่อแน่ หลังจาก
นั้นคือตามที่ผมคุยไว้ตอนอยู่ในรถเลยครับ” คางะเอียงคอมองลงไปอีกด้าน
หนึ่งของราวจับ “หลังจากที่คุณฮายากาวะพาดขาข้างหนึ่งไว้กับราวจับแล้ว
คุณก็เข้ามาใกล้เธออย่างรวดเร็วและยกขาหลักของเธอขึ้น คุณฮายากาวะ
คงร้องไห้ไครช่วยไม่ทัน เพราะเวลาที่ตกลงไปแค่ประมาณสองวินาทีเท่านั้น
พอจินตนาการได้ว่าเธอคงกรีดร้องไม่ออกด้วยซ้ำไป”

หัวใจของมิจิโยะเต้นแรงจนแทบจะระเบิด เหงื่อเย็นไหลจากใต้รักแร้
แขนขาเย็นเฉียบ

ทันใดนั้น...

เธอก็รู้สึกถึงสัมผัสตอนจับข้อเท้าของฮายากาวะ ฮิโรโกะขึ้นมา
อีกครั้ง มือที่สัมผัสลอกขานั่น และใบหน้าอันว่างเปล่าของฮิโรโกะก่อน

ตกลงไป

“แต่นั้นก็แค่จินตนาการไม่ใช่หรอ” ในที่สุดมิจิโยะก็พูดออกมาได้
“ไม่มีหลักฐานสักหน่อย”

“อืม เรื่องนั้นจะว่ายังไงดีล่ะ...”

“จะจินตนาการไปยังไงฉันก็ไม่สนหรอก เพราะฉันไม่ใช่คนร้าย”

“เมื่อครู่ผมพูดไปแล้วว่า คนร้ายเคลื่อนย้ายกระถางออกหลังคุณ
ฮายากาวะตกลงไป ซึ่งก็คือกระถางที่อยู่ตรงนั้นนั่นล่ะครับ”

“คุณถึงตั้งเป้าไปที่คนจับกระถางนั้นใช่ไหมล่ะ เรื่องนั้นช่างมันเถอะ
แต่ฉันจับมันตอนย้ายบ้าน ตั้งแต่นั้นมาฉันก็ไม่ได้มาที่นี่อีกเลย” มิจิโยะพูด
ด้วยเสียงดังขึ้นเล็กน้อย

คางะกดดอก ผ่อนลมหายใจออกมาดังฟู

“คุณเทวานิชิครับ คุณโกหก”

“ฉันโกหกอะไรกัน ฉันนะจับจริง...”

สิ่งที่ทำให้มิจิโยะหยุดพูดกลางคันคือนายตำรวจเริ่มส่ายหน้าอย่าง
ไม่เห็นด้วย ข้ายังมองเธอด้วยสีหน้าเวทนา

“มันเป็นไปไม่ได้ครับ”

“ทำไม...”

“กระถางต้นไม้ใบนั้น” คางะชี้ไปยังมุมระเบียง “เป็นของใหม่ครับ
ป้ายราคายังติดอยู่เลย พวกเราตรวจสอบพบว่าคุณฮายากาวะเพิ่งซื้อมา
ในคืนวันก่อนหน้าที่เธอจะถูกฆาตกรรมเองครับ”

“นั่นมัน...”

เลือดภายในร่างกายมิจิโยะเริ่มสูบฉีด เพียงชั่วขณะทั้งร่างก็ร้อน
ขึ้นทันที

“เราบอกแล้วว่าไม่เก่าๆ ในห้องครับ ดูเหมือนว่าคุณฮายากาวะใช้มันเป็น
แท่นยืนในตอนแรก แต่ทำทางเหยียบไม่พอดีเท่าไรนัก เธอจึงไปเลือก
หาอะไรสักอย่างที่เหมาะสมจะใช้เป็นแท่นได้ที่ร้านขายอุปกรณ์ตกแต่งบ้าน

และไปเจอกระถางต้นไม้อันนี้เข้า ดังนั้นตอนที่เธอย้ายเข้ามาอยู่ไม่มีสิ่งนี้อยู่ที่นี่ คุณจึงไม่มีทางได้จับมันอย่างแน่นอน แต่คุณยืนยันแข็งขันว่าคุณเคยจับมัน เพราะอะไร เพราะพอคุณได้ยินเรื่องสุนัขตัวราวจ คุณคงคิดว่าหากความแตกเอาจนตอนหลังว่าคุณจับมัน สู้บอกไปก่อนเลยคงไม่น่าสงสัย”

การพูดจาของคางจะเป็นไปอย่างละมุนละม่อม แต่คำพูดเขากลับแทงตรงเข้าไปในใจของมิจิโยะ เธอตระหนักแล้วว่า บทสนทนาของนายตำรวจจนถึงตอนนี้ทั้งหมดทั้งมวลเป็นการวางหมากเพื่อนำมาสู่บ่วงนี้เอง

“จุดประสงค์ของคุณ” มิจิโยะเอ่ยด้วยเสียงอันสั้นเครือ “คือการทำให้ฉันพูดว่าจับกระถางนั้น พอฉันพูดมันออกมา ก็ถือว่าคุณชนะเกมนี้สินะ”

“การก่อเหตุของคุณยอดเยี่ยมมากครับ ไม่มีอะไรที่ไม่เป็นไปตามแผนและยังพยายามโกหกให้น้อยที่สุดด้วย ต่อให้มีคนที่น่าสงสัย แต่ถ้าไม่มีเบาะแสสำคัญ พวกเราก็คงทำอะไรไม่ได้ คุณรู้จักตอนนี้นี่ดี ดังนั้นการไล่ต้อนคุณ ผมจึงจำเป็นต้องทำให้คุณโกหกอะไรอีกสักอย่างครับ”

มิจิโยะพยักหน้า ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ร่างกายเธอถึงรู้สึกโล่งสบายขึ้นมา

เธอมองมายังคางะ ริมฝีปากคล้ออก เป็นรอยยิ้มที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด

“คุณคางะ คุณเองก็โกหกเหมือนกันนะ”

“หา?”

“คุณบอกว่าจะไปส่งฉันให้ทันเวลาแสดงจริงใช่ไหมล่ะ แต่ที่จริงคุณไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้นเลยใช่ไหม?”

คางะขมวดคิ้วแล้วเสยผม

“ขอโทษครับ”

“ดูเหมือนว่าสถานที่ที่ฉันควรไปจะเป็นอีกที่สินะ”

มิจิโยะทำท่าจะเดินกลับเข้าห้อง ทันใดนั้นคางะเอ่ยขึ้น “แรงจูงใจ

ละครับ”

“แรงจูงใจคือไม่อยากจะสังคมรู้ว่าได้เปลี่ยนเนื้อหาการแสดงเมื่อสิบห้าปีก่อนไปหรือครับ”

เธอหันกลับมาแล้วส่ายหน้า “ไม่ใช่หรอก”

“งั้นทำไม...”

“สิ่งที่ฉันอยากปิดบังไว้คือการที่ตัวเองเผลอตอบสนองข้อเรียกร้องของคุณอิโรโกะไปแค่เพียงครั้งเดียว มันเท่ากับตัวฉันเองยอมรับว่าการแสดงเมื่อสิบห้าปีก่อนเป็นของปลอม ถ้าฉันมันคงกว่านี้สักหน่อยก็คงดี”

“การปกปิดคำโกหก จำเป็นต้องโกหกให้มากขึ้นไปอีก”

“ชีวิตคนเราก็เป็นอย่างนี้แหละ”

มิจิยะทอดตามองไกลออกไป ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว

เธอพนมรำลึกถึงม่านเวทีที่เลื่อนปิดลง

ไฟเย็น

1

วันที่หนึ่งสิงหาคม บ่ายสองโมง สี่สิบนาที่
คิจิมะ ฮิโรมิ เดินผ่านบ้านทานูมะขณะกลับจากซื้อของ
จังหวะนั้นรถยนต์ส่วนตัวคันเล็กสีขาวกำลังถอยเข้าจอดในโรงจอดรถ
พอดี ฮิโรมิเห็นว่าคนขับคือ ทานูมะ มิเอโกะ เธอจึงหยุดเดิน
ไม่นานมิเอโกะก็ดับเครื่องและลงมาจากที่นั่งคนขับ เธอใส่เสื้อยืด
สีแดงและกระโปรงกางเกงสีเทา ขาที่โผล่จากชายกางเกงนั้นขาวและเรียว
เล็ก
ดูเหมือนว่ามีเอโกะเองก็เห็นฮิโรมิเช่นกัน เธอมองมายังฮิโรมิ ดวงตา
เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย
“ก่อนหน้านี้ขอบคุณนะ” ฮิโรมิเอ่ย
“เอ๊ะ...” มิเอโกะมีสีหน้าราวกับถูกจับจุดอ่อนได้

“อ้าว ก็เรื่องถุงขยะไง”

ท่าทางเธอนึกไม่ออกในทันที แต่เพียงไม่กี่วินาทีให้หลัง เธอก็ร้อง
“อ้อ”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลยคะ” เธอคลี่ยิ้มออกมาเล็กน้อย

“แต่คุณช่วยฉันไว้จริงๆ นะ ขอโทษนะ ให้ตายเถอะ ไม่รู้ว่าแมว
จรจัดตัวไหนทำ”

เมื่อวันก่อน ถุงขยะที่คิจิมะ อิโรมินำมาทิ้งไว้ตั้งแต่เช้าตรู่ถูกฉีกขาด
ก่อนรถเก็บขยะมาถึง อิโรมิสังเกตเห็นและทำท่าจะกลับไปเอาถุงขยะใบ
ใหม่มา ตอนนั้นทานุมะ มิเอโกะออกมาจากบ้าน และใช้เทปกาวแปะถุง
ขยะส่วนที่ขาดให้

“ขับรถไปซื้อของมาเหรอ?” อิโรมิมองเข้าไปในโรงจอดรถแล้วถาม
มิน้ำแอร์หยดจากใต้กระโปรงรถคันนั้น

“เปล่าค่ะ แค่นั่งไปแถวๆ นี่มาเท่านั้นเอง”

“อืม แต่มีรถนี้สะดวกดีนะ โดยเฉพาะวันแบบนี้” อิโรมิพูดแล้ว
ยกมือขึ้นโบกพัดบริเวณใบหน้า บ้านคิจิมะมีรถอยู่เหมือนกัน แต่สามีเธอ
ขับไปบริษัทแล้ว

อิโรมียากพูดคุยต่ออีกสักหน่อย แต่ท่าทางของมิเอโกะดูร้อนรน
เหมือนมีธุระอะไรบางอย่าง เธอมองทางเข้าบ้านสลับกับรถอยู่ตลอด
ท่าทางไม่มีเวลาคุยเรื่องสัพเพเหระ

“ไปก่อนนะ” อิโรมิก้มศีรษะให้ครั้งหนึ่งแล้วออกเดินไป เหนือไหล่
จากหน้าผากเกือบเข้าตา ขวดชาอุ่นขนาดเล็กหนึ่งจุดหาลิตร ที่ลูกชายวัย
ประถมของเธอชอบดื่มมันหนักใจเล่น แล้ววันนี้ยังมีถุงข้าวอีกห้ากิโลกรัม
ถ่วงถุงพลาสติกของซูเปอร์มาร์เก็ตจนกินเนื้อนิ้วมือ

บ่ายสามโมง สิบนาทึ่

นากาอิ ไทชิโกะ วนมาเก็บเงินค่านั่งสือพิมพ์จากลูกค้าตามเส้นทาง

ปกติเหมือนเคย แดดแรงมากจนแค้นองพื้นถนนยางมะตอยก็รู้สึกแสบตา และแม้เธอสวมหมวกปีกกว้างสีขาว แต่ก็รู้สึกร้อนรากับหัวจะไหม้

เธอหยุดยืนหน้าบ้านที่มีป้ายชื่อทานูมะ บ้านหลังนี้รับหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าเท่านั้น

หญิงสาวกดอินเตอร์โฟนที่ติดอยู่ที่เสาประตูเล็กๆ ภรรยาของครอบครัวนี้ยังสาวอยู่และมีลูกยังเล็กจึงไม่ได้ออกไปทำงาน มักอยู่บ้านเป็นประจำ และรถก็ยังจอดอยู่ในที่จอดรถ

แต่กลับไม่เป็นอย่างที่นาากาชิ โทชิโกะคิด เพราะไม่ว่ารอนานแค่ไหนก็ไม่มีคนตอบ เพื่อความแน่ใจ เธอจึงกดกริ่งอีกครั้ง แต่ก็เหมือนเดิม

อากาศร้อนขนาดนี้จะให้เธอออกมาอีกครั้งก็คงเหนื่อยแย่ แต่ช่วยไม่ได้ เธอจึงเอาถุงสำหรับใส่หนังสือพิมพ์เก่าและจุลสารของบริษัทหนังสือพิมพ์ใส่ไว้ในกล่องรับจดหมายแล้วมุ่งหน้าสู่บ้านหลังต่อไป

หนึ่งทும் ห้านาที

ทานูมะ โยจิพูดคุยกับซาางามิ คาซึโกะระหว่างทาง

“อ้าว คุณทานูมะ กลับมาแล้วหรือคะ” ซาางามิ คาซึโกะเป็นคนทักขึ้นก่อน

เธอเป็นแม่บ้านที่อาศัยอยู่แถวบ้าน อายุประมาณสี่สิบ โยจิไม่ได้สนิทสนมกับเธอนัก แต่มีเอโกะ ภรรยาเขาคงทักทายเธอบ่อยๆ เมื่อพบกันตามทาง

คาซึโกะกำลังรดน้ำต้นไม้ในสวน แม้เป็นช่วงฤดูร้อน แต่เวลาหนึ่งทุมกว่าฟ้าก็มืดแล้ว แต่สิ่งนี้คงเป็นกิจวัตรประจำวันของเธอ มีเอโกะเคยเดาว่าน่าจะเป็นเพราะเธอไม่อยากโดนแดดเผา

“โอ้ สวัสดีครับ” ทานูมะ โยจิทักทาย “วันนี้ก็ร้อนมากนะครับ”

“ใช่ค่ะ ร้อนจริงๆ” ซาางามิ คาซึโกะตอบพลางรดน้ำต้นไม้ในกระถาง

หลังจากนั้นโยจิกก็เดินมาถึงหน้าบ้านโดยไม่ได้พบใครอีก แม้ที่นี่จะ อยู่ใกล้สถานีรถไฟ แต่หากเทียบกับถนนที่เต็มไปด้วยร้านค้าหน้าสถานีแล้ว ย่านที่อยู่อาศัยหลังสถานีนี้ คนผ่านไปผ่านมาก่อนข้างน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลางฤดูร้อนที่ร้อนจนพื้นยางมะตอยแทบละลายแบบนี้

เมื่อมองจากภายนอก บ้านของเขาไม่มีอะไรต่างไปจากตอนเขา ออกไปทำงานเมื่อเช้าเลย บ้านหลังนี้สร้างอยู่บนพื้นที่สี่สิบโบะ⁴ มีประตู รั้วและสวนแคบๆ ที่วางกระถางต้นไม้สักไม่กี่กระถางก็เต็ม เขากู้เงินระยะ ผ่อนชำระสามสิบปีเพื่อซื้อบ้านหลังนี้เมื่อสองปีที่แล้ว

เขาล้วงกระเป๋ากางเกงก่อนหยิบกุญแจบ้านออกมา มีสามดอก เป็นกุญแจสำหรับประตูหน้าสองดอกและประตูหลังหนึ่งดอก แต่โดย ปกติแล้ว ประตูหน้าล็อกไว้เพียงชั้นเดียวเท่านั้น เขาเสียเวลาเล็กน้อยขณะ สอดลูกกุญแจเข้าไปในช่องนั้นเพราะไฟที่หน้าประตูไม่ได้เปิดไว้

เมื่อไขกุญแจและเปิดประตู ภายในก็มีดสนิทเช่นกัน หากเป็นทุกครั้ง เขาต้องได้ยินเสียงมิเอโกะดังมาจากในครัวว่า “กลับมาแล้วเหรออ” และ หลังจากนั้นใบหน้ากลมๆ ของยูตะวัยหนึ่งขวบก็จะแอบมองจากประตู บานเลื่อนของห้องเสื้อทาฮามิ

แต่วันนี้กลับไม่ได้รับการต้อนรับทั้งสองแบบ โยจินึงคิดนิดหนึ่งก่อน หันเข้าไปด้านในแล้วส่งเสียงเรียกดังๆ

“เฮ้ มิเอโกะ”

แต่ไร้ซึ่งเสียงตอบ มีเพียงเสียงสะท้อนของเขาดังก้องทั่วทางเดิน แคบ เขาเปิดไฟตรงทางเข้าบ้าน มองไปยังความมืดมิดภายในแล้วส่ง เสียงเรียกอีกครั้ง

“มิเอโกะ ไม่อยู่เหรออ” เสียงดังขนาดน่าจะได้ยินไปถึงข้างบ้าน

คราวนี้ก็ไม่มีเสียงตอบ โยจิดอดรองเท้า เดินไปห้องกินข้าวเป็นที่แรกแล้วเปิดไฟ บนโต๊ะมีแก้วใบหนึ่งและหนังสือพิมพ์ฉบับเช้า ผ่าน

⁴ 20 สิบโบะ = 66.116 ตารางเมตร

ลูกไม้ที่ประตูกระจกที่หันออกไปทางสวนแคบๆ เปิดทิ้งไว้ โยจิเดาว่าถ้า
มองจากข้างนอกเข้ามาคงเห็นทุกอย่าง

เขาวางกระเป๋าถือลงบนเก้าอี้ในห้องกินข้าวแล้วเข้าไปยังห้องเสื้อ
ทาทามิที่อยู่ติดกัน เปิดไฟในห้องนั้นแล้วก็ยังไม่เห็นมิเอโกะและยูตะ บน
เตียงเด็กตรงมุมห้องมีเพียงผ้าห่มผ้าขนหนูเล็กเปิดอยู่ ตุ๊กตาทามิกำลังอยู่
บนพื้นเสื้อทาทามิ

โยจิเดินต่อมาที่ทางเดินแล้วเปิดประตูตรงอ่างล้างหน้าออก
มิเอโกะล้มอยู่ตรงนั้น

2

พนักงานสอบสวนจำนวนมากเดินไปมาอยู่ในห้องแคบๆ มีทั้งคนที่
ใส่เครื่องแบบ ไม่ใส่เครื่องแบบ ชายหนุ่ม และชายมีอายุ มากมายเหลือ
เกิน ทานูมะ โยจินั่งบนเก้าอี้ในห้องกินข้าวมองตามพวกเขาด้วยสายตา
เหม่อลอย เขาไม่รู้เลยว่าใครตรวจสอบอะไรอยู่หรือจัดการข้อมูลที่
ตรวจสอบด้วยวิธีไหน

สี่สิบนาที่ผ่านไปหลังจากที่โยจิแจ้งตำรวจ เขารู้สึกเพียงทุกสิ่ง
ทุกอย่างเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นร้าย

มิเอโกะตายแล้ว ร่างเธอเย็นเฉียบและแข็ง บ่งบอกว่าเธอเสียชีวิตมา
นานแล้ว แต่โยจิก็คงเรียกชื่อเธออยู่อย่างนั้น เขาเรียกแล้วเขาร่างเธอ
เพราะคิดว่าอาจมีปาฏิหาริย์ทำให้เธอกลับมาหาโยจิกครั้ง

“คุณทานูมะ” มีเสียงเรียกจากทางเดิน

เมื่อหันหน้าไปทางนั้น นายตำรวจร่างสูงใบหน้าคมชัดยืนอยู่ เขา
เป็นชายหนุ่มท่าทีสบายๆ แต่ดูระแวดระวังและมีสายตาเฉียบแหลม นำ

จะอายุสามสิบต้นๆ

“รบกวนไปที่ชั้นสองได้ไหมครับ”

โยจียักหน้าแล้วลุกขึ้น เขารู้สึกหนักอึ้งราวกับทั้งร่างทำด้วยตะกั่ว ที่ชั้นสองมีสามห้อง เป็นห้องเสื้อทาทามิขนาดหกเสื่อหนึ่งห้องและห้องสไลด์ตะวันตกขนาดประมาณสี่เสื่ออีกสองห้อง ห้องเสื้อทาทามิเป็นห้องนอนของสามีภรรยา ส่วนห้องแบบตะวันตกตั้งใจให้เป็นห้องของลูกๆ โดยพวกเขาเคยคิดว่าจะมีลูกอีกคนนอกจากยูตะ

นายตำรวจยืนอยู่หน้าทางเข้าห้องเสื้อทาทามิแล้วกวักมือเรียกโยจิ “เชิญทางนี้ครับ” โยจียืนอยู่ตรงทางเข้าห้องแล้วมองภายในห้องอีกครั้ง

เขาสังเกตเห็นว่าห้องนี้ถูกรื้อค้นหลังจากโทรศัพท์แจ้งตำรวจแล้ว ลิ้นชักตู้เก็บของทั้งหมดเปิดอยู่ เสื้อผ้าและชุดชั้นในที่อยู่ข้างในถูกดึงออกมาจนละเทะ และลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งของมิเอโกะก็ถูกรื้อด้วย ซึ่งของมีค่าในบ้านทานุเมะเกือบทั้งหมดก็เก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งนี่เอง

“สมุดบัญชีธนาคารหายไปไหนครับ” นายตำรวจถาม

“ครับ แล้วก็เงินสดนิดหน่อย” โยจิตอบ

“เงินสดเคยอยู่ตรงไหนนะครับ”

“ลิ้นชักกลางของโต๊ะเครื่องแป้งครับ ภรรยาผมเอาเงินที่ใช้ในชีวิตประจำวันใส่ไว้ในนั่นครับ”

“จำนวนเงินล่ะครับ?”

“น่าจะประมาณแสนเยน... ไม่สิ น่าจะน้อยกว่านั้นหน่อย ผมถอนจากธนาคารหนึ่งแสนเยนสิ้นเดือนที่แล้ว แต่จนถึงวันนี้เธอคงใช้ไปบ้างแล้วครับ”

“ได้ตรวจดูของมีค่าอื่นๆ รึยังครับ”

“ของมีค่าที่ว่า...” เขามองไปรอบๆ อย่างเลื่อนลอย

“อาจไม่ใช่ของที่มีราคาแพงก็ได้ครับ อย่างพวกเอกสารสำคัญ ของหายาก หรือของที่ถ้าโดนขโมยแล้วจะเดือดร้อน มีอะไรที่หายไปอีกไหม

ครับ”

“เอ่อ คิดไม่ออกนะ”

เขาอยากพูดไปว่าภรรยาและลูกเป็นของมีค่าที่สุดแต่ก็กลืนคำพูดนั้นกลับไป เพราะถึงพูดไปตอนนี้ก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้นตู้เก็บของนั้น” นายตำรวจชี้ไปทางตู้เก็บของ “ปกติแล้วตู้นั้นไว้เก็บอะไรหรือครับ”

“ปกติก็เอาไว้ใส่พวกเสื้อผ้ากับชุดชั้นในนะครับ ผมว่าคงแค่ใส่ของที่เกื่อนกลาดอยู่ข้างนอกนี่ละครับ”

“แน่ใจนะครับ”

“ครับ แน่ใจครับ”

นายตำรวจพยักหน้า คิ้วหนาขมวดขึ้นเล็กน้อย ยิ่งทำอย่างนั้นช่องว่างระหว่างคิ้วและดวงตาของเขายิ่งแคบลง ดูเป็นใบหน้าที่ไม่เหมือนคนญี่ปุ่นเท่าใดนัก

นายตำรวจมีท่าทีที่ตึงเครียดสงสัยอะไรบางอย่าง แต่จะเรื่องอะไรนั้นโยจิก็ไม่รู้

ครู่หนึ่งนายตำรวจเงยหน้าขึ้น “เมื่อเข้าคุณได้เจอลูกไหมครับ”

“เจอครับ” โยจิตอบไปทั้งที่ใจคิดว่าการใช้คำว่าเจอกับลูกวัยหนึ่งขวบนั้นดูแปลกอยู่บ้าง

“จำเสื้อผ้าที่เขาใส่ตอนนั้นได้ไหมครับ”

“เอ ยังไงนะ จำได้ว่าเหมือนจะเป็นชุดออกสีขาวๆ นะ”

“เชิญทางนี้นะครับ” นายตำรวจพูดแล้วเปิดประตูห้องข้างๆ ที่ห้องติดกันมีตู้เสื้อผ้าและเฟอร์นิเจอร์ขนาดเล็กที่มีลิ้นชัก นายตำรวจเปิดลิ้นชักชั้นบนสุด ในนั้นเป็นที่เก็บเสื้อผ้าของบุตร

“เสื้อผ้าสำหรับลูกชายคุณทั้งหมดเก็บไว้ในนี้ใช่ไหมครับ”

นายตำรวจร่างสูงถาม

“อ่า น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“ช่วยดูของในนี้แล้วลองนึกดูได้ไหมครับว่ามีเสื้อผ้าชุดไหนหายไป เพราะชุดที่ไม่อยู่ในนี้จะเป็นชุดที่ลูกชายของคุณใส่อยู่ตอนนี้”

อย่างนี้เอง โยจิตคิดแล้วเริ่มค้นหาในลิ้นชัก ชุดเด็กเล็กจำนวนมาก เก็บไว้ในนั้น มีชุดที่ยังใหม่อยู่เยอะ รวมถึงชุดที่โยจิไม่เคยเห็นด้วย

“คิดว่า” เขาหยุดมือ “น่าจะเป็นเสื้อที่มีรูปช้างสีฟ้าครับ”

“ช้างสีฟ้า? ช้างที่เป็นสัตว์ใหม่ครับ”

“ครับ ผ้าพื้นสีขาวตรงกลางอกมีรูปวาดช้างตัวใหญ่ เป็นของที่เพิ่งซื้อมาถูกใจบรรยายผมเธอเลยใส่ให้”

นายตำรวจจดสิ่งที่โยจิตบอกลงในสมุดบันทึก ระหว่างนั้นโยจิตมองไปนอกหน้าต่าง เจ้าหน้าที่สืบสวนจำนวนมากเดินวนอยู่รอบบ้าน

“แล้ว” นายตำรวจเอ่ย “ปกติคุณให้ลูกชายนอนที่ห้องนี้หรือครับ”

“เอ๊ะ?”

“ที่ห้องนี้นะครับ ดูเหมือนว่าวันนี้ให้นอนที่นี่”

“อ้อ เอ่อ คงจะอย่างนั้น” โยจิเลิกลัก เขาไม่เข้าใจว่าทำไมนายตำรวจถึงพูดเช่นนั้น

“ตรงนี้มีผ้าขนหนูเนื้อหนาปูไว้ครับ” นายตำรวจชี้ไปยังพื้นบริเวณใกล้หน้าต่าง “พับไว้ขนาดพอดีกับที่เด็กหนึ่งขวบจะนอนได้ และมีหมอนใบเล็กๆ วางอยู่ด้วย เราเลยอยากเก็บเส้นผมไป ที่จริงก็เก็บรวบรวมมาแล้วนะครับ”

“อ้อ” โยจิตูบคางโดยไม่รู้ตัว “อย่างนั้นหรือครับ ถ้าอย่างนั้นคงให้นอนกลางวันที่นี่ครับ”

“ทำไมนะครับ” นายตำรวจตั้งข้อสงสัย ดวงตาเขาดูเฉียบคมเหมือนเคย

“ทำไมคือยังไงครับ?”

“ห้องเสื้อทาทามิที่ชั้นหนึ่งมีเตียงเด็กอ่อนอยู่ที่นี่ครับ ทำไมถึงไม่ให้นอนที่นั่นล่ะ”

“เอ...”

เขานึกคำตอบที่เหมาะสมไม่ออก และเขาก็ไม่เข้าใจด้วยว่าทำไม
นายตำรวจถึงติดใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ

“มีปัญหาอะไรหรือครับ?” โยจิลองเป็นฝ่ายถามบ้าง

“เปล่าครับ ไม่ได้มีปัญหาอะไรเป็นพิเศษหรอกครับ” นายตำรวจ
ยังคงขมวดคิ้วแล้วมองรอบห้องแคบๆ นั้น เขาชำเลืองมองหน้าต่างเพียง
แฉกหนึ่งและสุดท้ายมองหน้าโยจิ “ผมคิดว่ามันไม่ร้อนไปหรอก เพราะห้องนี้
ไม่ได้ติดแอร์และหน้าต่างก็ปิดไว้ด้วย ช่วงกลางวันของวันที่ร้อนอย่างวันนี้
ผมว่าห้องนี้ต้องร้อนมากแน่ ร้อนเหมือนห้องอบไอน้ำล่ะครับ”

“อ้อ อย่างนั้นเอง” โยจิพยักหน้าแรง “เป็นอย่างนั้นแน่ครับ เพราะ
ฉะนั้นเวลาให้นอนที่นี้จะเปิดแอร์ที่ห้องนอนแล้วเปิดประตูทั้งหมดลมเย็น
จะเข้ามาถึงห้องนี้ด้วย บ้านมันแคบนะครับ ทำแบบนี้แล้วไม่หนาวเกินไป
ไม่โดนลมโดยตรง เหมาะให้เด็กนอนพอดีครับ”

“แต่คุณภรรยาอยู่ข้างล่าง ถ้าให้นอนที่ชั้นหนึ่งก็อาจจะดูแลได้ทั่วถึง
กว่านะครับ”

“อาจตั้งใจจะขึ้นมาสั้นสองชั้นที่ก็ได้ล่ะครับ”

“ขึ้นมาเพื่ออะไรหรือครับ”

“อย่างตั้งใจจะขึ้นมาตากผ้า...”

“จะว่าไปคุณภรรยาก็เหมือนกำลังจะซักผ้าล่ะครับ ในเครื่องซักผ้า
มีผ้าที่จะซักอยู่ด้วย”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมไม่รู้เลย”

“แต่ระหว่างกำลังซักผ้าต้องอยู่ชั้นหนึ่ง ผมคิดว่าไม่เห็นต้อง
พยายามพาไปนอนที่ชั้นสองเลย อิม แต่อาจไม่ใช่ปัญหาอะไรขนาดนั้น
ก็ได้ครับ”

แม้พูดอย่างนั้น แต่สีหน้านายตำรวจยังคงมีความค้างคาใจ แต่โยจิ
เองก็อธิบายอะไรไม่ได้มากกว่านี้ เพราะความจริงมีเพียงมิเอโกะเท่านั้นที่รู้

“จะว่าไป เมื่อเร็วๆ นี้ไฟดับบ้างรีเปล่าครับ?” นายตำรวจถาม

“ไฟดับ? ไม่มี... ทำไมเหรอครับ”

“ไฟนาฬิกาของไมโครเวฟที่ชั้นหนึ่งกระปอบอยู่นะครับ แล้วก็นาฬิกาของเครื่องเล่นวิดีโอด้วย”

“อ้อ ถ้าเรื่องนั้น” โยจิเลียริมฝีปากตัวเอง “เมื่อสองสามวันก่อน เบรกเกอร์ตัดนะครับ คงเป็นตั้งแต่ตอนนั้น”

“อย่างนี้เอง เข้าใจแล้วครับ” นายตำรวจพยักหน้า

“นี่ คางะ” ตอนนั้นเองมีเสียงเรียกจากชั้นล่าง

ครับ นายตำรวจร่างสูงตอบ ดูเหมือนว่าคางะเป็นนามสกุลของ นายตำรวจคนนี้

“อยากให้คุณทานูมะมาตรงนี้นะหน่อยนะ”

“เข้าใจแล้วครับ” หลังตอบกลับไป นายตำรวจคางะก็มองมาทาง โยจิ “ไปกันเถอะครับ”

โยจิพยักหน้าแล้วมุ่งหน้าไปยังบันได

สารวัตรผมขาวชื่อมูราโคชิยืนรออยู่ ข้างๆ เขามีนายตำรวจอีกสอง คนที่น่าจะเป็นลูกน้องอยู่ด้วย หนึ่งในนั้นสูบบุหรี่อยู่โดยใช้กระปอบเปียร์ แทนที่เชิยบุหรี่

“เราตรวจสอบพื้นที่ใกล้เคียงแล้ว แต่ยังไม่พบลูกชายคุณนะครับ ทางเราจะค้นหาต่อไป แต่คาดว่าจะเป็นไปได้สูงที่คนร้ายจะพาเขาไปด้วย” สารวัตรมูราโคชิยืนอยู่กลางห้องกินข้าวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

เวลาแบบนี้โยจิไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี กระนั้นเขาก็หยุดคิด เล็กน้อยก่อนถามไปว่า

“ลักพาตัวเหรอครับ”

“ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ แต่ก็ควรคำนึงถึงเรื่องนั้นไว้บ้างครับ ยังไงก็แล้วแต่ คินนี้ผมอยากให้พนักงานสอบสวนอยู่ค้างที่นี้สักหน่อย”

“อ้อ เอ่อ ขอความกรุณาด้วยครับ”

“แล้วก็” นายนตาสูบน้ำตาของสาววัดมองมายังโยจิ “คนที่เข้าออกที่นี่เป็นประจำมีใครบ้างครับ อยากให้คุณช่วยนึกให้ออกเท่าที่จะนึกได้นะครับ”

“ใครบ้างเหรอครับ ผมก็ไม่ค่อยอยู่บ้านช่วงกลางวัน... น่าจะคนจากร้านเหล้าหรือคนจากร้านซักรีด...”

“ร้านเหล้ากับร้านซักรีด” สาววัดทวนคำ “ทราบชื่อร้านไหมครับ”

“อืม เอ่อ น่าจะมีในสมุดโทรศัพท์น่าจะครับ”

“มีคนอื่นอีกไหม?”

“คนอื่น...” เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้น “คนร้ายเป็นหนึ่งในคนพวกนั้นเหรอครับ?”

“ยังไม่ทราบครับ” สาววัดร่ายหน้า “แต่มีความเป็นไปได้สูงที่คนร้ายจะเป็นคนรู้จักกันนะครับ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“เมื่อลองคาดเดาจากสิ่งที่เรารู้ในตอนนี คนร้ายน่าจะบุกรุกเข้ามาทางประตูหลังไม่ใช่ประตูหน้าเพราะประตูหลังไม่ได้ล็อกไว้ แต่พอคนร้ายเข้ามาทางประตูหลังก็เจอกับคุณภรรยาที่อยู่ที่อ่างล้างหน้าพอดี...” สาววัดรเว้นจังหวะครู่หนึ่งแล้วกล่าวต่อ “คนร้ายจึงบีบคอภรรยาคุณจนเสียชีวิต ซึ่งตรงนี้เรายังชี้ชัดไม่ได้ว่าเป็นไปตามแผนการหรือเหตุสุดวิสัย แต่จากการที่คนร้ายไม่ได้ใช้อาวุธ เราจึงคิดว่าตอนบุกรุกเข้ามา คนร้ายน่าจะไม่มีเจตนาฆ่า แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะครับ ปัญหาคือวิธีการบีบคอ คนร้ายบีบคอภรรยาคุณจากข้างหน้า”

“จากข้างหน้า...”

“คุณเข้าใจใช่ไหมครับว่ามันหมายความว่ายังไง ถ้ามีคนไม่รู้จักเข้ามาทางประตูหลังบ้าน ไม่ว่าใครก็ต้องเตรียมรับมือ บางคนคงสงสัยงัดคังไม่มีใครยอมยืนอยู่เฉยๆ จนเข้ามาใกล้แน่”

“อาจไม่รู้สีกัตัวว่าคนร้ายเข้ามาแล้วก็ได้ คงกำลังสนใจเครื่องซักผ้าอยู่...”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ภรรยาคุณต้องถูกบีบคอกจากข้างหลังครับ แต่เมื่อเธอถูกบีบคอกจากข้างหน้า แล้วยังไม่มีร่องรอยการดิ้นรนขัดขึ้นมากเท่าไร ดังนั้นอีกฝ่ายน่าจะเป็นคนที่เธอเชื่อใจแล้วจ้ะ บีบคอกเธอมากกว่าครับ”

“หมายความว่าคนรู้จักเป็นคนก่อเหตุอย่างนั้นหรือครับ”

“นี่เป็นเพียงแค่สมมติฐานครับ” สารวัตรพยักหน้า

หลังจากนั้นโยจิไม่รู้จะถามอะไรอีก เขาจึงพยายามนึกถึงคนที่เคยเข้าออกบ้านนี้ แต่คนที่เขาพอนึกออกก็มีเพียงพนักงานบริการส่งอุปกรณ์ทำความสะอาดกับคนเก็บเงินค่าหนังสือพิมพ์เท่านั้น

3

โยจิก้าวเข้าสู่วันต่อมาโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาได้นอนหลับหรือไม่ มีนายตำรวจสองคนค้างคืนที่บ้าน แต่ช่วงดึกก็ไม่มีความคิดหน้าใด ๆ

“คิดว่าวันนี้คนร้ายน่าจะติดต่อนะครับ” หนึ่งในนายตำรวจพูด โยจิได้แต่เงิบและพยักหน้า

เขายังไม่ได้บอกเรื่องคดีกับใคร เพราะทำตามคำแนะนำของสารวัตร มุราโคชิว่า ตราบใดที่ยังไม่แน่ใจว่าเป้าหมายของคนร้ายในการพาตัวเด็กไปคืออะไร ก็ควรทำเรื่องให้เงิบที่สุดเท่าที่ทำได้ และคงมีการควบคุมการเผยแพร่ข้อมูลจึงยังไม่มีข่าวคดีนี้ทางโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์

แต่อีกไม่นานคงต้องบอกให้ทุกคนรู้ แค่คิดว่าจะอธิบายกับญาติฝั่งตัวเองและทางบ้านของมิเอโกะอย่างไร โยจิก็ตบหัวแล้ว

เช้าช่วงบ่าย นายตำรวจทั้งสองออกไปก่อน แล้วนายตำรวจก็จะที่

เจอเมื่อวานมาแทน เขาถามว่ามีรูปถ่ายที่เห็นหน้ายูตะชัดๆ บ้างไหม แม้เมื่อคืนวานได้รูปถ่ายไปแล้วใบหนึ่ง แต่ดูเหมือนว่าระดับแสงในภาพทำให้มองเห็นหน้าไม่ชัดนัก

“รอสักครู่จะครับ มีอัลบั้มรูปอยู่” หลังบอกไปโยจิเพิ่งรู้ว่าตัวเองก็ไม่แน่ใจเรื่องอัลบั้มรูปเท่าไร จำได้ว่าเป็นสมุดอัลบั้มปกสีแดง ได้มาจากใครสักคนเป็นของขวัญตอนยูตะเกิด มิเอโกะใช้ติดรูปถ่ายหลายใบที่ถ่ายจากกล้องใช้แล้วทิ้ง ทุกครั้งเมื่อมีคนรู้จักมาที่บ้าน เธอจะเอาให้พวกเขาดู โยจิมักมองอย่างหน่ายๆ ด้วยคิดว่าการเอารูปถ่ายลูกคนอื่นให้พวกเขาดูรังแต่จะเป็นการรบกวนเท่านั้น

สมุดอัลบั้มเล่มนั้นเก็บไว้ที่ไหนกันนะ...

เขาเดินเข้าไปในห้องเสื้อทาทามิที่ชั้นหนึ่งแล้วลองเปิดตู้เก็บของติดผนังดู เพราะจำได้ว่ามิเอโกะมักเก็บของต่างๆ ที่เก็บในบ้านไว้ในนั้น แต่ปรากฏว่าภายในมีทั้งจักรเย็บผ้า ที่รองรีด กล้องและถุงกระดาษที่ไม่รู้ว่ของข้างในคืออะไร อัดไวแน่นเอียดจนแทบไม่มีช่องว่าง หากขยับอะไรสักอย่างก็คงเก็บคืนที่เดิมได้ยากเย็นราวกับเกมตัวต่อที่ถูกทลาย เขายืนนั่งจ้องมองข้าวของเหล่านั้นด้วยความตกตะลึง เขาเพิ่งรู้ว่าตู้เก็บของในบ้านมีสภาพแบบนี้ และเท่าที่กวาดตาดู เขาไม่เห็นอัลบั้มรูป

“ไม่มีเหรอครับ” คางะมายืนอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“แปลกจริง เอาไปเก็บไว้ที่ไหนกันนะ” โยจิพิมพ์าราวพุดกับตัวเอง แล้วปิดประตูตู้เก็บของ

โยจิเดินไปยังห้องกินข้าวแล้วมองหาบริเวณตู้เก็บจานชาม เขานึกได้ว่ามิเอโกะเปิดอัลบั้มรูปบนโต๊ะกินข้าว จึงเดาเอาว่าอัลบั้มน่าจะวางไว้ที่ไหนสักแห่งในห้องนี้

แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ เขาจึงทำได้แต่ยืนนั่งค้างอยู่กลางห้องเช่นเดิม

“เป็นสมุดอัลบั้มแบบไหนครับ” คางะถาม

“ขนาดประมาณนี้” โยจิวาดรูปสี่เหลี่ยมกลางอากาศ “ปกสีแดง

ครับ รูปยูตะน่าจะติดไว้ในนั้นทั้งหมด”

“หนาประมาณนี้?” คางะยกนิ้วโป้งห่างจากนิ้วชี้ประมาณสาม เซนติเมตร

“ใช่ครับ”

“ถ้าเป็นเล่มนั้นอยู่ในห้องเมื่อวานนี้ไม่ใช่หรือครับ”

“ห้องเมื่อวาน?”

“ห้องเสื่อทาตามิที่ชั้นสองครับ”

“มีของแบบนั้นด้วยหรือครับ”

“น่าจะครับ” คางะพยักหน้า

โยจิไปชั้นสองพร้อมคางะ แล้วเข้าไปในห้องเสื่อทาตามิที่ว่า

“เล่มนี้ใช่ไหมครับ” คางะชี้ไปบนตู้เก็บของ สมุดอัลบั้มสีแดงวางอยู่ข้างๆ เอกสารทางการแพทย์ของครอบครัว

“อะ ใช่แล้ว” โยจิเอื้อมมือไป “อยู่ตรงนี่เอง”

“ทำทางคุณไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะครับ”

“การจัดการรูปถ่ายเป็นหน้าที่ของภรรยาอะครับ”

โยจิเปิดอัลบั้มรูปจากตรงนั้น สิ่งที่ผ่านมาเข้ามาในสายตาทันทีคือ ภาพร่างเปลือยเปล่าของยูตะนอนหลับด้วยใบหน้าอันแสนสงบอยู่บนเตียง บางสิ่งในอกระเบิดออกมาจับพลัน ภาพนั้นกระตุ้นต่อมน้ำตาของเขารุนแรง แต่ต้องสะกดกลืนน้ำตาอย่างเต็มที่ จะร้องให้ทีนี้ไม่ได้ ร้องให้ตอนนี้เร็วเกินไป ยังไม่รู้แน่เลยว่ายูตะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

เขาพยายามนั่งอย่างที่สุดและเลือกรูปสามใบจากสมุดอัลบั้มนั้น

“แบบนี้พอได้ไหมครับ”

“ได้ครับ ขอขอบคุณครับ” คางะกล่าวขอบคุณ

“แล้วหลังจากนั้นรู้อะไรเพิ่มบ้างไหมครับ”

โยจิลงถามดู คางะส่ายหน้าน้อยๆ

“ทางเรารวบรวมข้อมูลจากผู้เห็นเหตุการณ์อยู่ แต่ยังไม่มีเบาะแส

แน่ชัดเลยครับ...”

“อย่างนั้นหรือครับ”

“แต่ต้องมีเบาะแสอะไรแน่ครับ”

คางะล้วงมือหยิบกล่องบุหรี่ย่อออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอก เป็นกล่องใหม่ที่ยังไม่ได้เปิดผนึก

“เอ่อ ที่เชี่ยบุหรื...”

“ไม่มีครับ บ้านเราทั้งสองคนไม่สูบบุหรืครับ”

“อ่อ งั้นหรือครับ ถ้างั้นไม่สูบแล้วกันครับ” คางะเก็บกล่องบุหรืเข้ากระเป๋า “คำถามตอนนี้คือ หลังจากนั้นคนร้ายออกไปได้อย่างไร คนร้ายน่าจะมีจุดประสงค์บางอย่างเพราะพายุตะคุงไปด้วย ตัวตืดสินคือหลังจากนี้ครับ”

“เป็นอย่างนั้นก็คงดีครับ” โยจิตอบ

หลังคางะกลับไป เขาขึ้นไปชั้นสองอีกครั้ง เปิดอัลบั้มรูปเมื่อครู่ออกรูปที่ถ่ายโดยมิเอโกะแปะอยู่เต็มไปหมด และเขาไม่เคยดูมันอย่างตั้งใจเลยสักครั้งจนถึงตอนนี้

ในนั้นมีภาพพายุตะกำลังนอนหลับ พายุตะกำลังร้องไห้ พายุตะกำลังหัวเราะ แม้มีแต่ภาพพายุตะ แต่ก็ดูราวกับมีรอยยิ้มของมิเอโกะที่หันกลั้วไปทางลูกชายติดอยู่ด้วย เขารู้สึกเหมือนมีอะไรร้อนรุ่มขึ้นมาในอกอีกครั้ง

เขากับมิเอโกะทำงานอยู่บริษัทเดียวกันแล้วแต่งงานกัน สถานะที่ทำงานอยู่คนละที่ แต่ได้รู้จักกันในงานเดินป่าที่บริษัทจัดขึ้น ทั้งคู่ชอบการท่องเที่ยวเหมือนกัน ระหว่างคบหาได้เดินทางไปที่โน่นที่นี่ ไปเที่ยวค้างคืนกันหลายครั้ง

เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด โยจิคิด

หลังจากแต่งงานแล้ว มิเอโกะตั้งท้องทันทีซึ่งไม่ได้ไปเที่ยวไหนจริงจังเลยสักครั้ง พายุตะเกิดจะออกไปไหนก็ยากขึ้นไปอีก

ที่จริงแล้วทั้งคู่ไม่ได้ตั้งใจว่าจะมีลูกเร็วขนาดนั้น อยากใช้ชีวิตคู่ให้

สนุกก่อนแล้วค่อยคิด ดังนั้นตอนที่รู้ว่ามิเอโกะท้องจึงคิดเรื่องทำแท้งอยู่หลายครั้ง แต่ที่ไม่ได้ทำจริงก็เพราะว่าทั้งคู่อายุมากแล้ว หลังจากนั้นหากอยากมีลูกขึ้นมาก็ใช้ว่าจะมีได้ทันที

แม้ความยินดีตอนที่ยูตะเกิดจะล้นเหลือ แต่ก็มีสิ่งที่ต้องยอมตัดใจอยู่ไม่น้อย การไปเที่ยวกันแค่สองคนก็เป็นหนึ่งในนั้น

กระนั้นโยจิก็ยังคิดว่านี่คือสิ่งที่เรียกว่าครอบครัวแสนสุข มีบ้าน มีลูก แม้ใช้ชีวิตอย่างหรูหราไม่ได้ แต่ยังมีรายได้มั่นคง คงไม่มีอะไรที่น่าพอใจอีกแล้ว

อัลบั้มที่ควรจะได้เติมไปด้วยรูปยูตะว่างเปล่าตั้งแต่กลางเล่ม รูปถ่ายล่าสุดติดวันที่ไว้ว่าเป็นของเมื่อประมาณสองเดือนก่อน

ฉันเองก็อยากสนุกบ้างเหมือนกันนะ...

เสียงของมิเอโกะดังกลับเข้ามาในโสตประสาท

4

เนื่องจากการชันสูตรศพทำให้ล่าช้า พิธีศพจึงจัดขึ้นสามวันหลังเกิดคดี ตำรวจเป็นผู้ประกาศเรื่องคดีนั้นเมื่อคืนวาน

แน่นอนว่าพิธีศพในครั้งนี้อาจจัดขึ้นสำหรับมิเอโกะเพียงคนเดียว แต่เพียงแค่มองหน้าผู้เข้าร่วมพิธี โยจิก็กู้แล้วว่าพวกเขาต่างรับรู้ว่าเป็นพิธีศพของทั้งสองแม่ลูก

แม่ของโยจิที่อาศัยอยู่ในจังหวัดไซตามะร้องไห้ตั้งแต่มาถึงในคืนเผาศพ⁵ เห็นได้ชัดว่าน้ำตาของเธอนั้นมาจากกลางสังหรณ์ถึงข่าวเศร้าของหลานชายมากกว่าการเจ็บปวดจากความตายของลูกสะใภ้

⁵ 通夜 (Tsuya) - คืนก่อนพิธีศพเป็นคืนที่ญาติและคนรู้จักของผู้ตายจะอยู่เคียงข้างผู้ตายหนึ่งคืน

สุดท้ายช่วงสามวันนี้ก็ไม่ได้มีการติดต่อกับคนร้าย แม้ทางตำรวจไม่ได้พูดชัดเจน แต่คงพอคาดการณ์ไว้ว่าน่าจะพบศพเด็กชายในเร็ววัน ส่วนเจ้าหน้าที่ที่ค้างคืนที่บ้านก็กลับไปทั้งหมดตั้งแต่เมื่อคืน

ทานุมะ โยจิ กลับถึงบ้านประมาณหกโมงเย็นกว่าๆ แม้ดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว แต่ดูเหมือนว่าความร้อนจากผิวถนนยังคงไม่เปลี่ยนแปลง โยจิพาดเสื้อนอกของชุดไว้ทุกข์ไว้ที่แขน เหยื่อออกแม้กระทั่งผ้ามือจนผ้าห่อกล่องเก็บอัฐิเปียก

หน้าบ้านมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ นายตำรวจจะนั่นเอง เขาเองก็ถอดเสื้อตัวนอกและถือไว้ด้วยมือขวา กล้ามแขนที่โผล่ออกจากเสื้อแขนสั้นเปียกเหงื่อจนเป็นประกาย โยจิคิดเหม่อลอยว่าเขาคงพิตร่างกายอยู่อย่างสม่ำเสมอ

“สวัสดีครับ” คางะมงกิริชะพร้อมเอ่ยคำทักทาย

“รออยู่นานเลยหรือครับ”

“เปล่าครับ ผมเพิ่งมาถึงเมื่อครู่นี้เอง พอดีอยากถามสักสองสามเรื่องนะครับ”

“หรือครับ ถ้าฉันเชิญครับ” โยจิเอากุญแจออกมาเปิดประตู

เมื่อเข้ามาด้านใน สิ่งแรกที่เขาทำคือเปิดแอร์ที่ห้องกินข้าว เขาติดแอร์ที่ห้องนี้กับห้องนอนที่ชั้นสอง

เขาวางป้ายวิญญาณและกล่องเก็บอัฐิไว้ที่ห้องญี่ปุ่นชั้นหนึ่งก่อน บ้านนี้ไม่มีหิ้งพระ โดยส่วนตัวแล้ว โยจิไม่ได้ศรัทธาในศาสนาเป็นพิเศษ แต่เขาคิดว่าคงจำเป็นต้องซื้อแล้ว

“ความคืบหน้าเกี่ยวกับลูกชายของคุณ น่าเสียดายที่เรายังไม่มีเบาะแสอะไรแน่ชัด” คางะนั่งบนเก้าอี้ในห้องกินข้าวแล้วพูด

“อย่างนั้นหรือครับ” โยจิเอ่ยอย่างไร้เรี่ยวแรง ปลดเนกไทสีดำออกจากคอแล้วนั่งขัดสมาธิ ร่างกายอ่อนล้า แม้เขาหิวน้ำแต่ก็ไม่มีแรงใจพอจะหยิบตัวไปถึงตู้เย็น

จากใจสำนักพิมพ์

คำโกหกไม่อาจกลายเป็นความจริง

หากคิดจะปกปิดความลับ จงอย่าให้ใครจับได้

โกหก “น่า” ตาย ซีรีส์คงจะ เคียวอิจิโร่ ลำดับที่ 6 รวมเรื่องสั้นเข้มข้น
ขั้นสุดกับ 5 คดี ที่นายตำรวจคงจะต้องค้นหาความจริง หลายคดีมี
เงื่อนงำน่าสงสัย แต่หลักฐานในมือยังไม่เพียงพอ เพราะฆาตกรที่ซ่อนอยู่
ในเงามืดก็ต้องเก็บจำความจริงไว้ สัญชาตญาณเฉียบคมของนายตำรวจ
จะสามารถเปิดเบาะหลังจากฆาตกรรมได้หรือไม่?

งานเขียนของฮิงาชิโนะ เคโงะอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งพาไปสัมผัสสกริปต์
ที่ดึงดูดความรู้สึกของผู้อ่านเข้าไปในเรื่อง สะท้อนให้เห็นมุมมองและแรงจูงใจ
ในการก่อเหตุ ยากที่จะบอกว่าสิ่งที่ฆาตกรทำลงไปนั้นผิดมหันต์ เหตุใดจึง
เป็นเช่นนั้น?

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นหวังว่าความพิถีพิถันในการไล่เรียงเรื่องราวของ
อาจารย์เคโงะจะทำให้ผู้อ่านจุ่มจุ่มในอรรถรสความสนุก

และเชิญร่วมเปิดประสบการณ์อ่านคำโกหกไปพร้อมกับนายตำรวจ
ได้ ณ บัดนี้

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

บางทีการสาวถึงตัวฆาตกร หลักฐานอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ และบางครั้งหลักฐานที่สำคัญที่สุดจำเป็นต้องทำให้ฆาตกรเปิดเผยมันออกมาเอง

ความน่าสนใจของหนังสือเล่มนี้อยู่ในทุกบรรทัดของบทสนทนา เพราะแรงจูงใจมีเพียงคนร้ายเท่านั้นที่รู้แต่การเปิดเผยสิ่งนั้นออกมาไม่ใช่เรื่องง่าย การตะล่อมถาม รุกไล่ วางหมาก หลอกล่อให้เขาพูดออกมานับเป็นสิ่งที่ต้องใช้ความรอบคอบ สัญชาตญาณ และสติปัญญาเป็นอย่างยิ่ง

ตามนายตำรวจคงจะไปเผชิญหน้า สอบถามและรับฟังคำพูดเหล่านั้น ดุสิว่าคุณจะจับคำโกหกของพวกเขาได้ก่อนไหม

เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นก็ลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักจะได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คิวรางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คิวรางวัลนาโอกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเทรี ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรของรางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาทัวร์)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ

เกิดและเติบโตในบ้านที่มีหนังสือมากกว่าของเล่นจนเคยคิดว่าหนังสือคือของเล่น โตมาจึงได้รู้ว่าหนังสือเป็นได้ทั้งเพื่อนและประตูดูสารเดินทางไปยังมโนโลกว่าต่างมากมาย โลกที่เลือกเดินเข้าไปคือโลกของภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น หนังสือ การ์ตูน อนิเมชั่น ละคร และภาพยนตร์ญี่ปุ่น ทุกแนวล้วนน่าสนใจ เริ่มทำงานแปลครั้งแรกระหว่างเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาภาษาต่างประเทศ สาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น หลังจากเรียนจบได้ทำงานเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ประจำโต๊ะข่าวบันเทิงและยังคงทำงานแปลเอกสารต่างๆ ควบคู่ไปด้วย แต่เพราะหลงเสน่ห์การแปลและการถ่ายทอดเรื่องราว ปัจจุบันจึงยึดการแปลเป็นอาชีพหลักและยังอยากทำอาชีพนี้ต่อไปนานๆ

โกหก “น่า” ตาย 嘘をもうひとつだけ

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
เกวลิน ลิขิตวิทยาวัณมิ แปล

Uso wo mouhitotsu dake
© 2000 Keigo Higashino. All rights reserved.
First published in Japan in 2000 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2564
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0356-0

เคโงะ, อิงาชิโนะ.
โกหก “น่า” ตาย.- กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2564.
200 หน้า.- (ซีรีส์คางะ เคียวอิจิโร่).
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เกวลิน ลิขิตวิทยาวัณมิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0356-0

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุตม์ ทองเชื้อ
ชลภา เจริญวิริยะกุล
รุจี บุญยมาลิก
KINGKONG BANGKOK
รุ่งฤทัย ศรีสุข
ทิมไคฟูกุ
อัคคณัฐ ชุมนุม
มนัญญา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
สายส่งสุภาพไพจิ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

เพื่อน
อ่าน
กร:ถนบกนบสยตกรันรัด
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงาชิโนะ เคโงะ ได้ที่
 DaifukuPUB

เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะบัลเลต์ ร่วงลงมาจาก
ระเบียงห้องพักของตัวเอง... นี่เป็นการฆ่าตัวตาย?

ชายคนหนึ่งกลับมาที่บ้านแล้วพบว่า ภรรยาของเขาถูกฆาตกรรม
และลูกชายตัวน้อยหายไป... ใครกันทำเรื่องแบบนี้?

แม่ฆ่าลูกหนึ่งพบชายหนุ่มที่กำลังคบหาดูใจกัน
นอนเป็นศพอยู่ในห้องของตัวเอง... ทำไมเขาถึงมาตายอยู่ที่นี้?

หญิงสาวเพิ่งสูญเสียสามีไปจากอุบัติเหตุพร้อมๆ กับ
สถาปนิกหนุ่มผู้ตรวจสอบบ้านของเธอที่หายตัวไป...
ชะตากรรมของเขาคืออะไร?

คำเตือนจากเพื่อนถึงชายคนหนึ่งที่เคยประสบอุบัติเหตุ
รถชนเพราะหลับใน... หรือแท้จริงแล้วจะไม่ใช่อุบัติเหตุ?

5 คดี 5 คนร้าย ที่นายตำรวจคงจะพาเราไปหาคำตอบ
เพราะท้ายที่สุดแล้วไม่มีหลักฐาน
คำโกหกเพียงเล็กน้อยอาจนำไปสู่จุดพลิกผันที่ไม่อาจคาดเดา

ฉบับภาษาไทยพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ อย่าหลอว่าฆ่า
โดยสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

SN 0038
นิยายสืบสวน คาวะ เคียวอิจิโร่ คดีที่ 6
ISBN 978-616-14-0356-0
9 786161 403560
www.booktime.co.th

239.-

@DaifukuPUB

กดลองอ่าน